

Službeni list

Europske unije

C 161

Hrvatsko izdanje

Informacije i objave

Godište 63.
11. svibnja 2020.

Sadržaj

IV. Obavijesti

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

Sud Europske unije

2020/C 161/01 Posljednje objave Suda Europske unije u *Službenom listu Europske unije* 1

V. Objave

SUDSKI POSTUPCI

Sud

2020/C 161/02 Predmet C-10/18 P: Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Mowi ASA, ranije Marine Harvest ASA protiv Europske komisije (Žalba – Tržišno natjecanje – Kontrola koncentracija među poduzetnicima – Uredba (EZ) br. 139/2004 – Članak 4. stavak 1. – Obveza prethodne prijave koncentracija – Članak 7. stavak 1. – Obveza mirovanja – Članak 7. stavak 2. – Izuzeće – Pojam „jedinstvena koncentracija” – Članak 14. stavak 2. – Odluka kojom se izriču novčane kazne zbog provedbe koncentracije prije njezine prijave i njezina odobravanja – Načelo ne bis in idem – Načelo uračunavanja – Stjecaj povreda) 2

2020/C 161/03 Predmet C-125/18: Presuda Suda (veliko vijeće) od 3. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Juzgado de Primera Instancia nº 38 de Barcelona – Španjolska) – Marc Gómez del Moral Guasch protiv Bankia SA (Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Direktiva 93/13/EEZ – Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima – Ugovor o hipotekarnom kreditu – Promjenjiva kamatna stopa – Referentni indeks koji se temelji na hipotekarnim kreditima štedionica – Indeks koji proizlazi iz podzakonske ili upravne odredbe – Jednostrano unošenje takve ugovorne odredbe odlukom trgovca – Nadzor zahtjeva transparentnosti koji provodi nacionalni sud – Posljedice utvrđenja nepoštenosti ugovorne odredbe) 2

HR

2020/C 161/04	Spojeni predmeti C-155/18 P do C-158/18 P: Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Tulliallan Burlington Ltd protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Burlington Fashion GmbH (Žalba – Žig Europske nije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Verbalni i figurativni žigovi „BURLINGTON” – Prigovor nositelja ranijih verbalnih i figurativnih žigova „BURLINGTON” i „BURLINGTON ARCADE” – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Nicanski sporazum – Razred 35. – Pojam „usluge maloprodaje” – Članak 8. stavak 4. – Zloupotreba – Članak 8. stavak 5. – Ugled – Kriteriji za ocjenu – Sličnost između proizvoda i usluga – Odbijanje prigovora)	3
2020/C 161/05	Predmet C-183/18: Presuda Suda (prvo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku – Poljska) – Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) protiv Bank BGŻ BNP Paribas S.A. (Zahtjev za prethodnu odluku – Područje slobode, sigurnosti i pravde – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2005/214/PUP – Priznavanje i izvršenje novčanih kazni izrečenih pravnim osobama – Nepotpuno prenošenje okvirne odluke – Obveza usklađenog tumačenja nacionalnog prava – Doseg)	4
2020/C 161/06	Predmet C-211/18: Presuda Suda (šesto vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugal) – Idealmed III – Serviços de Saúde SA protiv Autoridade Tributária e Aduaneira (Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 132. stavak 1. točka (b) – Izuzeća – Bolnička i medicinska zaštita – Bolnice – Usluge koje se pružaju u socijalnim uvjetima koji su slični onima koji se primjenjuju na subjekte javnog prava – Članci 377. i 391. – Odstupanja – Pravo na odabir oporezivanja – Održavanje sustava oporezivanja – Promjena uvjeta obavljanja djelatnosti)	5
2020/C 161/07	Predmet C-240/18 P: Presuda Suda (peto vijeće) od 27. veljače 2020. – Constantin Film Produktion GmbH protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Članak 7. stavak 1. točka (f) – Apsolutni razlog za odbijanje – Žig protivan prihvaćenim moralnim načelima – Verbalni znak „Fack Ju Göhte” – Odbijanje prijave za registraciju)	6
2020/C 161/08	Predmet C-328/18 P: Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo protiv Equivalenza Manufactory, SL (Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Ocjena sličnosti suprotstavljenih znakova – Opća ocjena vjerojatnosti dovođenja u zabludu – Uzimanje u obzir uvjeta stavljanja na tržište – Neutralizacija fonetske sličnosti vizualnim i konceptualnim razlikama – Uvjeti neutralizacije)	6
2020/C 161/09	Predmet C-586/18: Presuda Suda (deveto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Buonotourist Srl protiv Europske komisije, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV) (Žalba – Tržišno natjecanje – Državne potpore – Poduzetnik koji upravlja mrežom autobusnih veza u regiji Kampanija (Italija) – Naknada za obveze pružanja javne usluge koju su isplatila talijanska tijela u skladu s odlukom Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija) – Odluka Europske komisije kojom se mjera potpore proglašava nezakonitom i nespojivom s unutarnjim tržištem)	7
2020/C 161/10	Predmet C-587/18 P: Presuda Suda (deveto vijeće) od 4. ožujka 2020. – CSTP Azienda della Mobilità SpA protiv Europske komisije, Asstra Associazione Trasporti (Žalba – Tržišno natjecanje – Državne potpore – Poduzetnik koji upravlja mrežom autobusnih veza u regiji Kampanija (Italija) – Naknada za obveze pružanja javne usluge koju su isplatila talijanska tijela u skladu s odlukom Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija) – Odluka Europske komisije kojom se mjera potpore proglašava nezakonitom i nespojivom s unutarnjim tržištem)	7

2020/C 161/11	Predmet C-655/18: Presuda Suda (osmo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Administrativen sad – Varna – Bugarska) – Teritorijalna direkcija „Severna morska” kam Agencija Mitnici, pravni sljednik Mitnica Varna protiv „Schenker” EOOD (Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EU) br. 952/2013 – Izuzimanje ispod carinskog nadzora – Krađa robe stavljene u postupak carinskog skladištenja – Članak 242. – Osoba odgovorna za izuzimanje – Korisnik odobrenja za carinsko skladištenje – Sankcije zbog povrede carinskih propisa – Članak 42. – Obveza plaćanja iznosa koji odgovara vrijednosti robe koja nedostaje – Kumuliranje s financijskom sankcijom – Proporcionalnost)	8
2020/C 161/12	Predmet C-766/18 P: Presuda Suda (peto vijeće) od 5. ožujka 2020. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), M. J. Dairies EOOD (Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Prigovor – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Kriteriji za ocjenu – Primjenjivost u slučaju ranijeg zajedničkog žiga – Međuovisnost između sličnosti suprotstavljenih žigova i sličnosti proizvoda ili usluga označenih tim žigovima)	9
2020/C 161/13	Predmet C-34/19: Presuda Suda (prvo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italija) – Telecom Italia SpA protiv Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze (Zahtjev za prethodnu odluku – Usklađivanje zakonodavstva – Telekomunikacijske usluge – Provedba otvorene telekomunikacijske mreže – Direktiva 97/13/EZ – Pristojbe i naknade za pojedinačne dozvole – Prijelazni sustav kojim se ustanovljuje naknada viša od onih dopuštenih Direktivom 97/13/EZ – Pravomoćnost presude višeg suda koju se smatra protivnom pravu Unije)	9
2020/C 161/14	Predmet C-48/19: Presuda Suda (šesto vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundesfinanzhof – Njemačka) – X-GmbH protiv Finanzamt Z (Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 132. stavak 1. točka (c) – Izuzeća – Pružanje medicinske skrbi u okviru obavljanja medicinskih i paramedicinskih profesija – Telefonsko pružanje usluga – Usluge koje pružaju medicinski tehničari i medicinske sestre te medicinski asistenti)	10
2020/C 161/15	Predmet C-69/19 P: Presuda Suda (osmo vijeće) od 5. ožujka 2020. – Credito Fondiario SpA protiv Jedinственог sanacijskog odbora, Talijanske Republike i Europske komisije (Žalba – Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Oporavak i sanacija kreditnih institucija i investicijskih društava – Jedinствени sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva (SRM) – Jedinствени sanacijski odbor (SRB) – Jedinствени fond za sanaciju (SRF) – Utvrđivanje ex ante doprinosa za financijsku godinu 2016. – Tužba za poništenje – Rok za tužbu – Nepravodobnost – Prigovor nezakonitosti – Očita nedopuštenost)	11
2020/C 161/16	Predmet C-135/19: Presuda suda (osmo vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Oberster Gerichtshof – Austrija) – Pensionsversicherungsanstalt protiv CW (Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna sigurnost radnika migranata – Koordinacija sustava socijalne sigurnosti – Uredba (EZ) br. 883/2004 – Članci 3. i 11. – Materijalno područje primjene – Davanja koja ulaze u područje primjene te uredbe – Kvalifikacija – Davanje za slučaj bolesti – Invalidsko davanje – Davanje za nezaposlenost – Osoba koja je prestala biti osigurana u sustavu socijalne sigurnosti države članice nakon što je u njoj prestala obavljati svoju profesionalnu djelatnost i preselila svoje boravište u drugu državu članicu – Zahtjev za ostvarivanje prava na naknadu za rehabilitaciju u staroj državi članici boravišta i zaposlenja – Odbijanje – Određivanje primjenjivog zakonodavstva)	12
2020/C 161/17	Predmet C-298/19: Presuda Suda (deveto vijeće) od 27. veljače 2020. – Europska komisija protiv Helenske Republike (Povreda obveze države članice – Direktiva 91/676/EEZ – Zaštita voda od onečišćenja uzrokovanog nitratima iz poljoprivrednih izvora – Presuda Suda kojom se utvrđuje povreda obveze – Neprovedba – Članak 260. stavak 2. UFEU-a – Novčane sankcije – Paušalni iznos)	12

2020/C 161/18	Predmet C-75/19: Rješenje Suda (deveto vijeće) od 6. studenoga 2019. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunalul Specializat Mureş – Rumunjska) – MF protiv BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti, Secapital Sàrl (Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 99. Poslovnika Suda – Direktiva 93/13/EEZ – Potrošački ugovori – Potrošački kredit – Ovršni postupak – Rok za isticanje nepoštenosti ugovornih odredbi u trajanju od petnaest dana od obavijesti o ovršnom postupku) . . .	13
2020/C 161/19	Predmet C-376/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. svibnja 2019. uputio Rajonen sad Blagoevgrad (Bugarska) – „MAK TURS” AD protiv Direktor na Direkcija „Inspekcija po truda”, Blagoevgrad	14
2020/C 161/20	Predmet C-571/19 P: Žalba koju je 24. srpnja 2019. podnio EMB Consulting SE protiv presude Općeg suda (treće vijeće) od 23. svibnja 2019. u predmetu T-107/17, Frank Steinhoff i drugi protiv Europske središnje banke	14
2020/C 161/21	Predmet C-670/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. rujna 2019. uputio Finanzgericht Baden-Württemberg (Financijski sud u Baden-Württembergu, Njemačka) – Gardinia Home Decor GmbH protiv Hauptzollamt Ulm	14
2020/C 161/22	Predmet C-835/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. studenoga 2019. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A. protiv Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po	15
2020/C 161/23	Predmet C-886/19 P: Žalba koju je 3. prosinca 2019. podnijelo društvo Pink Lady America LLC protiv presude Općeg suda (treće vijeće) donesene 24. rujna 2019. u predmetu T-112/18, Pink Lady America protiv CPVO-a	16
2020/C 161/24	Predmet C-892/19 P: Žalba koju je 29. studenoga 2019. podnijela Camelia Manéa protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) od 12. rujna 2019. u predmetu T-225/18, Manéa protiv CdT-a	16
2020/C 161/25	Predmet C-902/19 P: Žalba koju je 10. prosinca 2019. podnijelo društvo Esim Chemicals GmbH protiv rješenja Općeg suda (četvrto vijeće) donesenog 9. listopada 2019. u predmetu T-713/18, Esim Chemicals protiv EUIPO-a	17
2020/C 161/26	Predmet C-920/19: Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku koji je 16. prosinca 2019. uputio Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austrija) – Fluctus s.r.o. i dr.	17
2020/C 161/27	Predmet C-924/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. prosinca 2019. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – FMS i FNZ protiv Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	18
2020/C 161/28	Predmet C-925/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. prosinca 2019. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – SA i SA junior protiv Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	20
2020/C 161/29	Predmet C-932/19: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. prosinca 2019. uputio Győri Ítéltábla (Mađarska) – J.Z. protiv OTP Jelzálogbank Zrt. i dr.	22

2020/C 161/30	Predmet C-10/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. siječnja 2020. uputio Amtsgericht Düsseldorf (Njemačka) – Flightright GmbH protiv Eurowings GmbH	23
2020/C 161/31	Predmet C-17/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. siječnja 2020. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Italija) – MC protiv U.T.G. – Prefettura di Foggia	24
2020/C 161/32	Predmet C-18/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. siječnja 2020. uputio Verwaltungsgerichtshof (Austrija) – XY	24
2020/C 161/33	Predmet C-30/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputio Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Španjolska) – RH protiv AB Volvo i dr.	25
2020/C 161/34	Predmet C-31/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputila Audiencia Provincial de Alicante (Španjolska) – Bankia S.A. protiv SI	25
2020/C 161/35	Predmet C-32/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputio Corte di appello di Napoli (Italija) – TJ protiv Balga Srl	26
2020/C 161/36	Predmet C-33/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. siječnja 2020. uputio Landgericht Ravensburg (Njemačka) – UK protiv Volkswagen Bank GmbH	27
2020/C 161/37	Predmet C-40/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2020. uputio Consiglio di Stato (Italija) – AQ, BO, CP protiv Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia	28
2020/C 161/38	Predmet C-44/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2020. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) protiv PC, RE	29
2020/C 161/39	Predmet C-47/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. siječnja 2020. uputio Bundesverwaltungsgericht (Njemačka) – F protiv Stadt Karlsruhe	30
2020/C 161/40	Predmet C-53/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. veljače 2020. uputio Bundesgerichtshof (Njemačka) – Hengstenberg GmbH & Co. KG protiv Spreewaldverein e.V.	31
2020/C 161/41	Predmet C-60/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. veljače 2020. uputila Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) — VAS „Latvijas dzelzceļš” protiv Valsts dzelzceļa administrācija	31
2020/C 161/42	Predmet C-67/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) protiv M.M.	32
2020/C 161/43	Predmet C-68/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) protiv C.	33
2020/C 161/44	Predmet C-69/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) protiv C.	33

2020/C 161/45	Predmet C-76/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. veljače 2020. uputio Administrativen sad Varna (Bugarska) – „BalevBio” EOOD/Teritorialna Direkcija Severna Morska, Agencija „Mitnici”	34
2020/C 161/46	Predmet C-84/20 P: Žalba koju su 14. veljače 2020. podnijeli Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatotiriou, Charalampos Andralis, protiv rješenja Općeg suda (deveto vijeće) od 11. prosinca 2019. u predmetu T-547/19, Sarantis Sarantos protiv Europskog parlamenta, Vijeća Europske unije i Europske komisije	35
2020/C 161/47	Predmet C-88/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. veljače 2020. uputio Tribunal correctionnel de Bordeaux (Francuska) – Procureur de la République protiv ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ . . .	36
2020/C 161/48	Predmet C-90/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. veljače 2020. uputio Højesteret (Danska) – Apcoa Parking Danmark A/S protiv Skatteministeriet	37
2020/C 161/49	Predmet C-104/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. veljače 2020. uputio Tribunal du travail de Nivelles (Belgija) – SD protiv Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, u svojstvu stečajnog upravitelja Régie des Quartiers de Tubize ASBL	37
2020/C 161/50	Predmet C-106/20 P: Žalba koju je 25. veljače 2020. podnijela Helenska Republika protiv presude Općeg suda (četvrto vijeće) od 19. prosinca 2019., u predmetu T-14/18, Helenska Republika protiv Europske komisije	38
2020/C 161/51	Predmet C-107/20 P: Žalba koju je 26. veljače 2020. podnijela Helenska Republika protiv presude Općeg suda (drugo vijeće) od 19. prosinca 2019., u predmetu T-295/18, Helenska Republika protiv Europske komisije	39
2020/C 161/52	Predmet C-109/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. veljače 2020. uputio Högsta domstolen (Švedska) – Republika Poljska protiv PL Holdings Sàrl	40
2020/C 161/53	Predmet C-112/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. veljače 2020. uputio Conseil d'État (Belgija) – M. A. protiv État belge	40
2020/C 161/54	Predmet C-117/20: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. ožujka 2020. uputio Cour d'appel de Bruxelles (Belgija) – bpost SA protiv Autorité belge de la concurrence	41
Opći sud		
2020/C 161/55	Predmet T-92/20: Tužba podnesena 14. veljače 2020. – Fryč protiv Komisije	42
2020/C 161/56	Predmet T-123/20: Tužba podnesena 20. veljače 2020. – Sciessent protiv Europske komisije	44
2020/C 161/57	Predmet T-131/20: Tužba podnesena 27. veljače 2020. – IR protiv Komisije	45
2020/C 161/58	Predmet T-132/20: Tužba podnesena 28. veljače 2020. – NEC Oncoimmunity protiv EASME	46
2020/C 161/59	Predmet T-134/20: Tužba podnesena 27. veljače 2020. – Huhtamaki protiv Europske komisije	47
2020/C 161/60	Predmet T-135/20: Tužba podnesena 28. veljače 2020. – Vulkano Research and Development protiv EUIPO-a – Ega (EGA Master)	48

2020/C 161/61	Predmet T-136/20: Tužba podnesena 2. ožujka 2020. – Ardex protiv EUIPO-a – Chen (ArtiX PAINTS)	49
2020/C 161/62	Predmet T-139/20: Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije	49
2020/C 161/63	Predmet T-140/20: Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije	50
2020/C 161/64	Predmet T-141/20: Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije	51
2020/C 161/65	Predmet T-142/20: Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije	52
2020/C 161/66	Predmet T-144/20: Tužba podnesena 5. ožujka 2020. – Guangxi Xin Fu Yuan protiv Europske komisije	53

IV.

(Obavijesti)

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

SUD EUROPSKE UNIJE

Posljednje objave Suda Europske unije u Službenom listu Europske unije*(2020/C 161/01)***Posljednja objava**

SL C 137, 27.4.2020.

Prethodne objave

SL C 129, 20.4.2020.

SL C 114, 6.4.2020.

SL C 103, 30.3.2020.

SL C 95, 23.3.2020.

SL C 87, 16.3.2020.

SL C 77, 9.3.2020.

Ti su tekstovi dostupni na:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V.

(Objave)

SUDSKI POSTUPCI

SUD

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Mowi ASA, ranije Marine Harvest ASA protiv
Europske komisije

(Predmet C-10/18 P) ⁽¹⁾

(Žalba – Tržišno natjecanje – Kontrola koncentracija među poduzetnicima – Uredba (EZ) br. 139/2004 – Članak 4. stavak 1. – Obveza prethodne prijave koncentracija – Članak 7. stavak 1. – Obveza mirovanja – Članak 7. stavak 2. – Izuzeće – Pojam „jedinствена koncentracija” – Članak 14. stavak 2. – Odluka kojom se izriču novčane kazne zbog provedbe koncentracije prije njezine prijave i njezina odobravanja – Načelo ne bis in idem – Načelo uračunavanja – Stjecaj povreda)

(2020/C 161/02)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Mowi ASA, ranije Marine Harvest ASA (zastupnik: R. Subiotto, QC)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: M. Farley i F. Jimeno Fernández, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Društvu Mowi ASA nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 142, 23. 4. 2018.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 3. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona – Španjolska) – Marc Gómez del Moral Guasch protiv Bankia SA

(Predmet C-125/18) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Direktiva 93/13/EEZ – Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima – Ugovor o hipotekarnom kreditu – Promjenjiva kamatna stopa – Referentni indeks koji se temelji na hipotekarnim kreditima štedionica – Indeks koji proizlazi iz podzakonske ili upravne odredbe – Jednostrano unošenje takve ugovorne odredbe odlukom trgovca – Nadzor zahtjeva transparentnosti koji provodi nacionalni sud – Posljedice utvrđenja nepoštenosti ugovorne odredbe)

(2020/C 161/03)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Marc Gómez del Moral Guasch

Tuženik: Bankia SA

Izreka

1. Članak 1. stavak 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da u njezino područje primjene ulazi odredba ugovora o hipotekarnom kreditu sklopljenog između potrošača i trgovca koja predviđa da se kamatna stopa koja se primjenjuje na kredit temelji na jednom od službenih referentnih indeksa predviđenih nacionalnim propisom koje kreditne institucije mogu primjenjivati na hipotekarne kredite, ako taj propis ne predviđa ni prisilnu primjenu tog indeksa neovisno o izboru tih strana ni njegovu dispozitivnu primjenu u slučaju nepostojanja drukčijeg dogovora između tih strana.
2. Direktivu 93/13, posebno njezin članak 4. stavak 2. i članak 8., treba tumačiti na način da je sud države članice dužan provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora, i to neovisno o tome je li članak 4. stavak 2. te direktive prenesen u pravni sustav te države članice.
3. Direktivu 93/13, posebno njezin članak 4. stavak 2. i članak 5., treba tumačiti na način da, radi poštovanja zahtjeva transparentnosti ugovorne odredbe kojom se određuje promjenjiva kamatna stopa u okviru ugovora o hipotekarnom kreditu, ta ugovorna odredba ne samo da mora biti razumljiva na formalnoj i gramatičkoj razini nego mora i omogućavati da prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje načina izračuna te stope i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice takve ugovorne odredbe na svoje financijske obveze. Posebno relevantne informacije u svrhu ispitivanja koje nacionalni sud u tom pogledu mora provesti predstavljaju, s jedne strane, činjenica da su osnovne informacije o izračunu te stope lako dostupne svima koji su željeli ugovoriti hipotekarni kredit, zbog toga što je način izračuna te stope objavljen, te, s druge strane, pružanje informacija o prošlim kretanjima indeksa na temelju kojeg se ta stopa izračunava.
4. Članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da im se ne protivi to da, u slučaju ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe kojom se određuje referentni indeks za izračun promjenjivih kamata za kredit, nacionalni sud zamijeni taj indeks zakonskim indeksom koji se primjenjuje kad ne postoji suprotni sporazum ugovornih strana, ako dotični ugovor o hipotekarnom kreditu ne može nastaviti postajati u slučaju ukidanja te nepoštene ugovorne odredbe te ako bi utvrđivanje ništetnosti tog ugovora u cijelosti potrošača izložilo osobito štetnim posljedicama.

(¹) SL C 152, 30. 4. 2018.

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Tulliallan Burlington Ltd protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

(Spojeni predmeti C-155/18 P do C-158/18 P) (¹)

(Žalba – Žig Europske nije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Verbalni i figurativni žigovi „BURLINGTON” – Prigovor nositelja ranijih verbalnih i figurativnih žigova „BURLINGTON” i „BURLINGTON ARCADE” – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Nicanski sporazum – Razred 35. – Pojam „usluge maloprodaje” – Članak 8. stavak 4. – Zloupotreba – Članak 8. stavak 5. – Ugled – Kriteriji za ocjenu – Sličnost između proizvoda i usluga – Odbijanje prigovora)

(2020/C 161/04)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Tulliallan Burlington Ltd (zastupnik: A. Norris, Barrister)

Druge stranke u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnici: M. Fischer i D. Botis, agenti), Burlington Fashion GmbH (zastupnik: A. Parr, *Rechtsanwältin*)

Izreka

1. Ukidaju se presude Općeg suda Europske unije od 6. prosinca 2017., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) (T-120/16, EU:T:2017:873), od 6. prosinca 2017. Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL) (T-121/16, neobjavljena, EU:T:2017:872), od 6. prosinca 2017. Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) (T-122/16, neobjavljena, EU:T:2017:871) i od 6. prosinca 2017. Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON) (T-123/16, neobjavljena, EU:T:2017:870).
2. Poništavaju se odluke četvrtog žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 11. siječnja 2016. (predmeti R 94/2014-4, R 2501/2013-4, R 2409/2013-4 i R 1635/2013-4) koje se odnose na četiri postupka povodom prigovora između društava Tulliallan Burlington Ltd i Burlington Fashion GmbH.
3. Društvu Burlington Fashion GmbH i Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) nalaže se da u jednakim dijelovima snose, osim vlastitih troškova, i troškove društva Tulliallan Burlington Ltd koji se odnose na prvostupanjski postupak u predmetima T-120/16 do T-123/16 i troškove žalbenih postupaka.

(¹) SL C 240, 9. 7. 2018.

Presuda Suda (prvo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku – Poljska) – Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) protiv Bank BGŻ BNP Paribas S.A.

(Predmet C-183/18) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Područje slobode, sigurnosti i pravde – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2005/214/PUP – Priznavanje i izvršenje novčanih kazni izrečenih pravnim osobama – Nepotpuno prenošenje okvirne odluke – Obveza usklađenog tumačenja nacionalnog prava – Doseg)

(2020/C 161/05)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Tuženik: Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

uz sudjelovanje: Prokuratura Rejonowa Gdańsk–Śródmieście w Gdańsku

Izreka

1. Pojam „pravna osoba” iz članka 1. točke (a) i članka 9. stavka 3. Okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., valja tumačiti s obzirom na pravo države izdateljice odluke kojom se izriče novčana kazna.

2. Okvirnu odluku 2005/214, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299, valja tumačiti na način da se njome sudu države članice ne nameće obveza da iz primjene izuzme odredbu nacionalnog prava koja nije u skladu s člankom 9. stavkom 3. Okvirne odluke 2005/214, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299, s obzirom na to da ta odredba nema izravan učinak. Međutim, sud koji je uputio zahtjev dužan je u najvećoj mogućoj mjeri usklađeno tumačiti nacionalno pravo kako bi se osigurao rezultat koji je u skladu s ciljem koji se želi postići Okvirnom odlukom 2005/214, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom 2009/299.

(¹) SL C 221, 25. 6. 2018.

Presuda Suda (šesto vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugal) – Idealmed III – Serviços de Saúde SA protiv Autoridade Tributária e Aduaneira

(Predmet C-211/18) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 132. stavak 1. točka (b) – Izuzeća – Bolnička i medicinska zaštita – Bolnice – Usluge koje se pružaju u socijalnim uvjetima koji su slični onima koji se primjenjuju na subjekte javnog prava – Članci 377. i 391. – Odstupanja – Pravo na odabir oporezivanja – Održavanje sustava oporezivanja – Promjena uvjeta obavljanja djelatnosti)

(2020/C 161/06)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Idealmed III – Serviços de Saúde SA

Tuženik: Autoridade Tributária e Aduaneira

Izreka

1. Članak 132. stavak 1. točku (b) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da nadležna tijela države članice mogu uzeti u obzir, radi utvrđivanja jesu li usluge koje privatne bolnice pružaju u općem interesu osigurane u socijalnim uvjetima koji su slični onima koji vrijede za subjekte javnog prava, u smislu te odredbe, činjenicu da se te usluge pružaju u okviru sporazuma sklopljenih s javnim tijelima te države članice po cijenama koje su određene sporazumima i čije troškove dijelom pokrivaju ustanove socijalnog osiguranja navedene države članice.
2. Članak 391. Direktive 2006/112 u vezi s njezinim člankom 377. i načela legitimnih očekivanja, pravne sigurnosti i porezne neutralnosti treba tumačiti na način da im se ne protivi izuzeće poreza na dodanu vrijednost za usluge skrbi koje pružaju privatne bolnice iz članka 132. stavka 1. točke (b) te direktive zbog promjene uvjeta obavljanja tih djelatnosti koja se dogodila nakon što su odabrale sustav oporezivanja predviđen nacionalnim propisom dotične države članice koji predviđa obvezu za sve porezne obveznike koji tako odaberu da zadrže taj sustav tijekom određenog roka, dok taj rok još nije protekao.

(¹) SL C 240, 9. 7. 2018.

Presuda Suda (peto vijeće) od 27. veljače 2020. – Constantin Film Produktion GmbH protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

(Predmet C-240/18 P) ⁽¹⁾

(Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Članak 7. stavak 1. točka (f) – Apsolutni razlog za odbijanje – Žig protivan prihvaćenim moralnim načelima – Verbalni znak „Fack Ju Göhte” – Odbijanje prijave za registraciju)

(2020/C 161/07)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: Constantin Film Produktion GmbH (zastupnici: E. Saarmann i P. Baronikians, *Rechtsanwälte*)

Druga stranka u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnik: D. Hanf, agent)

Izreka

1. Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 24. siječnja 2018., Constantin Film Produktion/EUIPO (Fack Ju Göhte) (T-69/17, neobjavljena, EU:T:2018:27).
2. Poništava se odluka petog žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 1. prosinca 2016. (predmet R 2205/2015–5), koja se odnosi na prijavu za registraciju verbalnog znaka „Fack Ju Göhte” kao žiga Europske unije.
3. Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) nalaže se, osim vlastitih, i snošenje troškova društva Constantin Film Produktion GmbH u prvostupanjskom postupku u predmetu T-69/17 i njegovih troškova žalbenog postupka.

⁽¹⁾ SL C 249, 16. 7. 2018.

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo protiv Equivalenza Manufactory, SL

(Predmet C-328/18 P) ⁽¹⁾

(Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Ocjena sličnosti suprotstavljenih znakova – Opća ocjena vjerojatnosti dovođenja u zabludu – Uzimanje u obzir uvjeta stavljanja na tržište – Neutralizacija fonetske sličnosti vizualnim i konceptualnim razlikama – Uvjeti neutralizacije)

(2020/C 161/08)

Jezik postupka: španjolski

Stranke

Žalitelj: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnik: J. F. Crespo Carrillo, agent)

Druga stranka u postupku: Equivalenza Manufactory, SL (zastupnici: G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal i E. Armero Lavie, *abogados*)

Izreka

1. Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 7. ožujka 2018., Equivalenza Manufactory/EUIPO – ITM Entreprises (BLACK LABEL BY EQUIVALENZA) (T-6/17, neobjavljena, EU:T:2018:119).

2. Odbija se tužba za poništenje koju je društvo Equivalenza Manufactory SL podnijelo pred Općim sudom Europske unije u predmetu T-6/17.
3. Društvo Equivalenza Manufactory SL snosit će, osim vlastitih troškova u vezi s prvostupanjskim postupkom u predmetu T-6/17 i u vezi sa žalbenim postupkom, i one nastale Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) u vezi s tim postupcima.

(¹) SL C 341, 24. 9. 2018.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 4. ožujka 2020. – Buonotourist Srl protiv Europske komisije, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

(Predmet C-586/18) (¹)

(Žalba – Tržišno natjecanje – Državne potpore – Poduzetnik koji upravlja mrežom autobusnih veza u regiji Kampanija (Italija) – Naknada za obveze pružanja javne usluge koju su isplatila talijanska tijela u skladu s odlukom Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija) – Odluka Europske komisije kojom se mjera potpore proglašava nezakonitom i nespojivom s unutarnjim tržištem)

(2020/C 161/09)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Buonotourist Srl (zastupnici: M. D'Alberti i L. Visone, *avvocati*)

Druge stranke u postupku: Europska komisija (zastupnici: G. Conte, P.-J. Loewenthal i L. Armati, *agenti*), Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV) (zastupnik: M. Malena, *avvocato*)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Društvu Buonotourist Srl nalaže se snošenje troškova.

(¹) SL C 399, 5. 11. 2018.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 4. ožujka 2020. – CSTP Azienda della Mobilità SpA protiv Europske komisije, Asstra Associazione Trasporti

(Predmet C-587/18 P) (¹)

(Žalba – Tržišno natjecanje – Državne potpore – Poduzetnik koji upravlja mrežom autobusnih veza u regiji Kampanija (Italija) – Naknada za obveze pružanja javne usluge koju su isplatila talijanska tijela u skladu s odlukom Consiglio di Stato (Državno vijeće, Italija) – Odluka Europske komisije kojom se mjera potpore proglašava nezakonitom i nespojivom s unutarnjim tržištem)

(2020/C 161/10)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: CSTP Azienda della Mobilità SpA (zastupnici: G. Capo i L. Visone, *avvocati*)

Druge stranke u postupku: Europska komisija (zastupnici: G. Conte, P. J. Loewenthal i L. Armati, *agenti*), Asstra Associazione Trasporti (zastupnik: M. Malena, *avvocato*)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Društvu CSTP Azienda della Mobilità SpA nalaže se snošenje troškova.

(¹) SL C 399, 5. 11. 2018.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Administrativen sad – Varna – Bugarska) – Teritorijalna direkcija „Severna morska” kam Agencija Mitnici, pravni sljednik Mitnica Varna protiv „Schenker” EOOD

(Predmet C-655/18) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Uredba (EU) br. 952/2013 – Izuzimanje ispod carinskog nadzora – Krađa robe stavljene u postupak carinskog skladištenja – Članak 242. – Osoba odgovorna za izuzimanje – Korisnik odobrenja za carinsko skladištenje – Sankcije zbog povrede carinskih propisa – Članak 42. – Obveza plaćanja iznosa koji odgovara vrijednosti robe koja nedostaje – Kumuliranje s financijskom sankcijom – Proporcionalnost)

(2020/C 161/11)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Administrativen sad – Varna

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Teritorijalna direkcija „Severna morska” kam Agencija Mitnici, pravni sljednik Mitnica Varna

Druga stranka u postupku: „Schenker” EOOD

uz sudjelovanje: Okražna prokuratura – Varna

Izreka

1. Uredbu (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije treba tumačiti na način da joj se ne protivi nacionalni propis na temelju kojeg se, u slučaju krađe robe stavljene u postupak carinskog skladištenja, korisniku odobrenja za carinsko skladištenje izriče prikladna financijska sankcija zbog povrede carinskih propisa.
2. Članak 42. stavak 1. Uredbe br. 952/2013 treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis na temelju kojega je, u slučaju izuzimanja ispod carinskog nadzora robe stavljene u postupak carinskog skladištenja, korisnik odobrenja za carinsko skladištenje dužan, povrh financijske sankcije, platiti i iznos koji odgovara vrijednosti te robe.

(¹) SL C 4, 07.01.2019

Presuda Suda (peto vijeće) od 5. ožujka 2020. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), M. J. Dairies EOOD

(Predmet C-766/18 P) ⁽¹⁾

(Žalba – Žig Europske unije – Uredba (EZ) br. 207/2009 – Prigovor – Članak 8. stavak 1. točka (b) – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Kriteriji za ocjenu – Primjenjivost u slučaju ranijeg zajedničkog žiga – Međuovisnost između sličnosti suprotstavljenih žigova i sličnosti proizvoda ili usluga označenih tim žigovima)

(2020/C 161/12)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (zastupnici: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, V. Marsland, solicitor, i K. K. Kleanthous)

Druge stranke u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnik: D. Gája, agent), M. J. Dairies EOOD (zastupnici: D. Dimitrova i I. Pakidanska, advokati)

Izreka

1. Ukida se presuda Općeg suda od 25. rujna 2018., Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI) (T-328/17, neobjavljena, EU:T:2018:594).
2. Predmet se vraća Općem sudu Europske unije na ponovno suđenje.
3. O troškovima će se odlučiti naknadno.

⁽¹⁾ SL C 82, 4. 3. 2019.

Presuda Suda (prvo vijeće) od 4. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italija) – Telecom Italia SpA protiv Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Predmet C-34/19) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku – Usklađivanje zakonodavstava – Telekomunikacijske usluge – Provedba otvorene telekomunikacijske mreže – Direktiva 97/13/EZ – Pristojbe i naknade za pojedinačne dozvole – Prijelazni sustav kojim se ustanovljuje naknada viša od onih dopuštenih Direktivom 97/13/EZ – Pravomoćnost presude višeg suda koju se smatra protivnom pravu Unije)

(2020/C 161/13)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Telecom Italia SpA

Druge stranke u žalbenom postupku: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Izreka

1. Članak 22. stavak 3. Direktive 97/13/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 10. travnja 1997. o zajedničkom okviru za opća ovlaštenja i pojedinačne dozvole u sektoru telekomunikacijskih usluga treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis koji u 1998. zadržava obvezu, nametnutu telekomunikacijskom poduzeću koje je nositelj ovlaštenja koje postoji na dan stupanja na snagu te direktive, da plati naknadu izračunanu s obzirom na promet, a ne samo na administrativne troškove izdavanja, upravljanja, nadzora i provedbe sustava općih ovlaštenja i pojedinačnih dozvola
2. Pravo Unije treba tumačiti na način da nacionalnom sudu ne nameće da ne primijeni nacionalna postupovna pravila na temelju kojih je sudska odluka pravomoćna, čak i ako bi se na taj način mogla ukloniti povreda odredbe prava Unije, što ne isključuje mogućnost da zainteresirane osobe pokrenu postupak za utvrđivanje odgovornosti države kako bi tako ostvarile pravnu zaštitu svojih prava priznatih pravom Unije.

(¹) SL C 182 od 27.5.2019.

**Presuda Suda (šesto vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Bundesfinanzhof – Njemačka) – X-GmbH protiv Finanzamt Z**

(Predmet C-48/19) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 132. stavak 1. točka (c) – Izuzeća – Pružanje medicinske skrbi u okviru obavljanja medicinskih i paramedicinskih profesija – Telefonsko pružanje usluga – Usluge koje pružaju medicinski tehničari i medicinske sestre te medicinski asistenti)

(2020/C 161/14)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesfinanzhof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X-GmbH

Tuženik: Finanzamt Z

Izreka

1. Članak 132. stavak 1. točku (c) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da telefonsko pružanje usluga koje se sastoji od savjetovanja u vezi sa zdravljem i bolestima može biti obuhvaćeno izuzećem predviđenim tom odredbom, pod uvjetom da ima terapijski cilj, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

2. Članak 132. stavak 1. točku (c) Direktive 2006/112 treba tumačiti na način da se njime ne nalaže to da medicinski tehničari i medicinske sestre te medicinski asistenti koji pružaju usluge medicinske skrbi, a s obzirom na to da se te usluge pružaju telefonom, podliježu dodatnim zahtjevima u pogledu stručnih kvalifikacija kako bi se na navedene usluge moglo primijeniti izuzeće predviđeno tom odredbom, pod uvjetom da se može smatrati da su one jednako kvalitetne kao i usluge koje, istim sredstvom komunikacije, pružaju drugi pružatelji, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

(¹) SL C 148, 29. 4. 2019.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 5. ožujka 2020. – Credito Fondiario SpA protiv Jedinstvenog sanacijskog odbora, Talijanske Republike i Europske komisije

(Predmet C-69/19 P) (¹)

(Žalba – Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Oporavak i sanacija kreditnih institucija i investicijskih društava – Jedinstveni sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva (SRM) – Jedinstveni sanacijski odbor (SRB) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Utvrđivanje ex ante doprinosa za financijsku godinu 2016. – Tužba za poništenje – Rok za tužbu – Nepravodobnost – Prigovor nezakonitosti – Očita nedopuštenost)

(2020/C 161/15)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Credito Fondiario SpA (zastupnici: u početku F. Sciaudone, S. Frazzani, A. Neri i F. Iacovone, *avvocati*, zatim F. Sciaudone, A. Neri i F. Iacovone, *avvocati*)

Druge stranke u postupku: Jedinstveni sanacijski odbor (zastupnici: H. Ehlers, agent, uz asistenciju S. Ianca, B. Meyringa, T. Klupscha i S. Schela, *Rechtsanwälte*, M. Caccialanze i A. Villanija, *avvocati*), Talijanska Republika (zastupnici: G. Palmieri, agent, uz asistenciju P. Gentilija, *avvocato dello Stato*), Europska komisija (zastupnici: V. Di Bucci, K.-Ph. Wojcik i A. Steiblytė, agent)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Društvu Credito Fondiario SpA nalaže se da, uz vlastite, snosi i troškove Jedinstvenog sanacijskog odbora.
3. Talijanska Republika i Europska komisija snose vlastite troškove.

(¹) SL C 103, 18. 3. 2019.

Presuda suda (osmo vijeće) od 5. ožujka 2020. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Oberster Gerichtshof – Austrija) – Pensionsversicherungsanstalt protiv CW

(Predmet C-135/19) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna sigurnost radnika migranata – Koordinacija sustavâ socijalne sigurnosti – Uredba (EZ) br. 883/2004 – Članci 3. i 11. – Materijalno područje primjene – Davanja koja ulaze u područje primjene te uredbe – Kvalifikacija – Davanje za slučaj bolesti – Invalidsko davanje – Davanje za nezaposlenost – Osoba koja je prestala biti osigurana u sustavu socijalne sigurnosti države članice nakon što je u njoj prestala obavljati svoju profesionalnu djelatnost i preselila svoje boravište u drugu državu članicu – Zahtjev za ostvarivanje prava na naknadu za rehabilitaciju u staroj državi članici boravišta i zaposlenja – Odbijanje – Određivanje primjenjivog zakonodavstva)

(2020/C 161/16)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelj revizije: Pensionsversicherungsanstalt

Druga stranka u revizijskom postupku: CW

Izreka

1. Davanje kao što je naknada za rehabilitaciju o kojoj je riječ u glavnom postupku je davanje za slučaj bolesti u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti, kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 465/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012.
2. Uredbu br. 883/2004, kako je izmijenjena Uredbom br. 465/2012, treba tumačiti na način da joj se ne protivi situacija u kojoj je osobi koja je prestala biti osigurana u sustavu socijalne sigurnosti svoje matične države članice nakon što je u njoj prestala obavljati svoju profesionalnu djelatnost i svoje boravište premjestila u drugu državu članicu, gdje je radila i ostvarila većinu razdoblja osiguranja, nadležno tijelo njezine matične države uskratilo pravo na davanje kao što je naknada za rehabilitaciju o kojoj je riječ u glavnom postupku s obzirom na to da ta osoba nije obuhvaćena zakonodavstvom navedene matične države, nego onim države članice u kojoj se nalazi njezino boravište.

⁽¹⁾ SL C 172, 20.05.2019.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 27. veljače 2020. – Europska komisija protiv Helenske Republike

(Predmet C-298/19) ⁽¹⁾

(Povreda obveze države članice – Direktiva 91/676/EEZ – Zaštita voda od onečišćenja uzrokovanog nitratima iz poljoprivrednih izvora – Presuda Suda kojom se utvrđuje povreda obveze – Neprovedba – Članak 260. stavak 2. UFEU-a – Novčane sankcije – Paušalni iznos)

(2020/C 161/17)

Jezik postupka: grčki

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: M. Konstantinidis i E. Manhaeve, agenti)

Tuženik: Helenska Republika (zastupnik: E. Skandalou, agent)

Izreka

1. Time što do datuma isteka roka određenog u pismu opomene Europske komisije, odnosno 5. prosinca 2017., nije poduzela mjere nužne za izvršenje presude od 23. travnja 2015., Komisija/Grčka (C-149/14, neobjavljena, EU:C:2015:264), Helenska Republika je povrijedila obveze koje ima na temelju članka 260. stavka 1. UFEU-a.
2. Helenskoj Republici se nalaže plaćanje paušalnog iznosa od 3 500 000 eura Europskoj komisiji na račun koji ona odredi.
3. Helenskoj Republici se nalaže snošenje troškova.

(¹) SL C 213, 24. 6. 2019.

Rješenje Suda (deveto vijeće) od 6. studenoga 2019. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunalul Specializat Mureş – Rumunjska) – MF protiv BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti, Secapital Sàrl

(Predmet C-75/19) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 99. Poslovnika Suda – Direktiva 93/13/EEZ – Potrošački ugovori – Potrošački kredit – Ovršni postupak – Rok za isticanje nepoštenosti ugovornih odredbi u trajanju od petnaest dana od obavijesti o ovršnom postupku)

(2020/C 161/18)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunalul Specializat Mureş

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: MF

Tuženici: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti, Secapital Sàrl

Izreka

Direktivu Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da joj se protivi nacionalni propis na temelju kojeg se potrošač, koji je zaključio ugovor o kreditu s kreditnom institucijom i protiv kojeg je navedeni trgovac pokrenuo ovršni postupak nakon proteka roka od petnaest dana od dana dostave prvih akata o tom postupku, nema pravo pozivati na postojanje nepoštenih ugovornih odredbi radi osporavanja tog postupka, pa čak i ako taj potrošač na temelju nacionalnog prava raspolaže sudskom tužbom za utvrđenje postojanja nepoštenih ugovornih odredbi čije podnošenje ne podliježe nikakvom roku i čiji ishod ne utječe na odluku iz ovršnog postupka, koji se može pokrenuti protiv potrošača prije završetka postupka za utvrđenje postojanja nepoštenih ugovornih odredbi.

(¹) SL C 164, 13. 5. 2019.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. svibnja 2019. uputio Rajonen sad Blagoevgrad (Bugarska) – „MAK TURS” AD protiv Direktor na Direkcija „Inspekcija po truda”, Blagoevgrad

(Predmet C-376/19)

(2020/C 161/19)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Rajonen sad Blagoevgrad

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: „MAK TURS” AD

Tuženik: Direktor na Direkcija „Inspekcija po truda”, Blagoevgrad

Sud (šesto vijeće) rješenjem od 13. veljače 2020. utvrdio je da ispitivanje predmeta ne ulazi u nadležnost Suda Europske unije.

Žalba koju je 24. srpnja 2019. podnio EMB Consulting SE protiv presude Općeg suda (treće vijeće) od 23. svibnja 2019. u predmetu T-107/17, Frank Steinhoff i drugi protiv Europske središnje banke

(Predmet C-571/19 P)

(2020/C 161/20)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: EMB Consulting SE (zastupnici: O. Hoepner i D. Unrau, odvjetnici)

Druge stranke u žalbenom postupku: Frank Steinhoff, Ewald Filbry, Vereinigte Raiffeisenbanken Gräfenberg-Forchheim-Eschenau-Heroldsberg eG, Werner Bäcker, Europska središnja banka

Rješenjem od 12. ožujka 2020. Sud Europske unije (sedmo vijeće) odbio je žalbu i žalitelju naložio snošenje vlastitih troškova.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. rujna 2019. uputio Finanzgericht Baden-Württemberg (Financijski sud u Baden-Württembergu, Njemačka) – Gardinia Home Decor GmbH protiv Hauptzollamt Ulm

(Predmet C-670/19)

(2020/C 161/21)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Finanzgericht Baden-Württemberg

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Gardinia Home Decor GmbH

Tuženik: Hauptzollamt Ulm

Sud (šesto vijeće) je rješenjem od 27. veljače 2020. riješio:

Kombiniranu nomenklaturu koja se nalazi u Prilogu I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi ⁽¹⁾, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EU) br. 861/2010 od 5. listopada 2010. ⁽²⁾ treba tumačiti na način da su šipke za zavjese od običnih kovina obuhvaćene podbrojem 8302 41 90, osim ako su te šipke samo profili, cijevi i prečke rezani na željenu dužinu, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri, kako bi sam tarifno razvrstao proizvode o kojima je riječ u glavnom postupku, imajući u vidu elemente koje je Sud pružio u odgovoru na prvo postavljeno pitanje.

⁽¹⁾ SL 1987., L 256, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.)

⁽²⁾ Uredba o izmjeni Priloga I. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2658/87 o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 2010., L 284, str. 1.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. studenoga 2019. uputio Consiglio di Stato (Italija) –
Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A. protiv Presidenza del Consiglio dei Ministri,
Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di
bacino del Po**

(Predmet C-835/19)

(2020/C 161/22)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A.

Tuženici: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po

Prethodno pitanje

Protivi li se pravu Europske unije te osobito načelima utvrđenima Direktivom 2014/23/EU ⁽¹⁾, konkretno slobodi izbora postupaka dodjele u skladu s načelima transparentnosti i slobodnog postupanja u okviru dodjele koncesija iz uvodne izjave 68. i članka 30., nacionalna odredba članka 178. stavka 8.-bis Zakonodavne uredbe br. 50 od 18. travnja 2016. kojom se upravnim tijelima bezuvjetno zabranjuje dodjela koncesija za autoceste koje su istekle ili koje istječu, primjenom postupaka iz članka 183. koji uređuje financiranje projekta?

⁽¹⁾ Direktiva 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o dodjeli ugovorâ o koncesiji (Tekst značajan za EGP) (SL 2014., L 94, str. 1.)

Žalba koju je 3. prosinca 2019. podnijelo društvo Pink Lady America LLC protiv presude Općeg suda (treće vijeće) donesene 24. rujna 2019. u predmetu T-112/18, Pink Lady America protiv CPVO-a

(Predmet C-886/19 P)

(2020/C 161/23)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Pink Lady America LLC (zastupnici: R. Manno, S. Sernia, *avvocati*)

Druge stranke u žalbenom postupku: Ured zajednice za biljnu raznolikost, Poljoprivredna agencija Zapadne Australije (PAZA)

Rješenjem od 3. ožujka 2020. Sud EU-a (vijeće za dopuštanje žalbe) odlučio je da se žalba ne dopušta i društvu Pink Lady America LLC naložio snošenje vlastitih troškova.

Žalba koju je 29. studenoga 2019. podnijela Camelia Manéa protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) od 12. rujna 2019. u predmetu T-225/18, Manéa protiv CdT-a

(Predmet C-892/19 P)

(2020/C 161/24)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žaliteljica: Camelia Manéa (zastupnik: M.-A. Lucas, *odvjetnik*)

Druga stranka u žalbenom postupku: Prevoditeljski centar za tijela Europske unije (CdT)

Žalbeni zahtjev

Žaliteljica od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu od 12. rujna 2019. (T-225/18);
- vrati predmet na ponovno odlučivanje i prihvati zahtjev koji je žaliteljica podnijela u prvostupanjskom postupku;
- naloži CdT-u snošenje postupovnih troškova u oba stupnja.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti svoje žalbe žaliteljica ističe sedam žalbenih razloga.

Prvi žalbeni razlog, koji se odnosi na točku 36. do 38. pobijane presude, temelji se na iskrivljavanju činjeničnog i pravnog temelja prvog tužbenog razloga.

Drugi žalbeni razlog, vezan za točku 43. pobijane presude, temelji se na povredi pravila o dokazivanju, materijalno netočnoj procjeni koja počiva na nepotpunom ispitivanju spisa, iskrivljavaju dokaza i sadržaja spisa.

Treći žalbeni razlog, vezan za točku 44. pobijane presude, temelji se na kontradiktornom obrazloženju, iskrivljavanju ili materijalno netočnoj procjeni odluke od 10. lipnja 2016., koje proizlazi iz nepotpunog ispitivanja spisa, kao i na povredi obveza povrata u prijašnje stanje uzimajući u obzir zakonitost.

Četvrti žalbeni razlog, vezan za točku 55. pobijane presude, temelji se na iskrivljavanju obrazloženja odluke od 29. svibnja 2017.

Peti žalbeni razlog, vezan za točku 56. pobijane presude, temelji se na iskrivljavanju tužbenog razloga vezanog za nepoštovanje obveze obrazloženja.

Šesti žalbeni razlog, koji se temelji na kontradiktornosti između točaka 81. i 83. pobijane presude.

Sedmi žalbeni razlog, vezan za točku 84. pobijane presude, koji se temelji na iskrivljavanju argumenata, materijalno netočnoj ocjeni koja proizlazi iz nepotpune ocjene spisa, kao i na nedostatnosti odgovora Općeg suda na žaliteljičinu argumentaciju.

Žalba koju je 10. prosinca 2019. podnijelo društvo Esim Chemicals GmbH protiv rješenja Općeg suda (četvrto vijeće) donesenog 9. listopada 2019. u predmetu T-713/18, Esim Chemicals protiv EUIPO-a

(Predmet C-902/19 P)

(2020/C 161/25)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Esim Chemicals GmbH (zastupnici: I. Rungg, *Rechtsanwalt*, I. Innerhofer, *Rechtsanwältin*)

Druga stranka u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo

Rješenjem od 3. ožujka 2020. Sud EU-a (vijeće za dopuštanje žalbe) odlučio je da se žalba ne dopušta i društvu Esim Chemicals GmbH naložio snošenje vlastitih troškova.

Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku koji je 16. prosinca 2019. uputio Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austrija) – Fluctus s.r.o. i dr.

(Predmet C-920/19)

(2020/C 161/26)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Stranke glavnog postupka

Žalitelji: Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o., KI

Tuženo tijelo: Landespolizeidirektion Steiermark

Druga stranka u postupku: Finanzpolizei Team 96 za Finanzamt Deutschlandsberg Leibnitz Voitsberg

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 56. UFEU-a tumačiti na način da je za ocjenu nedopuštene promidžbene prakse koncesionarâ, definirane u ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u slučaju državnog monopola u području igara na sreću presudno je li u sveobuhvatnom razmatranju u relevantnom razdoblju stvarno došlo do rasta tržišta igara na sreću ili je dovoljno da se promidžbom nastoji potaknuti aktivno sudjelovanje u igri, primjerice time što se igra prikazuje bezazlenijom nego što jest, pridavanjem pozitivne slike zbog korištenja prihoda za aktivnosti koje su od općeg interesa ili povećavanjem njezine privlačnosti dopadljivim promidžbenim porukama koje na primamljiv način obećavaju značajne dobitke?

2. Treba li članak 56. UFEU-a nadalje tumačiti na način da promidžbene prakse monopolista, ako ih provodi, nipošto nisu u skladu s odredbama o monopolu ili monopolist može u slučaju odgovarajućih promidžbenih aktivnosti privatnih pružatelja usluga također nastojati poticati na aktivno sudjelovanje u igri, primjerice time što se igra prikazuje bezazlenijom nego što jest, pridavanjem pozitivne slike zbog korištenja prihoda za aktivnosti koje su od općeg interesa ili povećavanjem njezine privlačnosti dopadljivim promidžbenim porukama koje na primamljiv način obećavaju značajne dobitke?
3. Je li na nacionalnom sudu, koji u okviru svoje nadležnosti mora primijeniti članak 56. UFEU-a, da na vlastitu inicijativu osigura potpunu učinkovitost tih normi ostavljajući neprimijenjenu svaku odredbu nacionalnog prava koju smatra protivnom, čak i ako je njezina usklađenost s pravom Unije potvrđena u okviru ustavnog postupka?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. prosinca 2019. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi
Bírószág (Mađarska) – FMS i FNZ protiv Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi
Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Predmet C-924/19)

(2020/C 161/27)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bírószág

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: FMS i FNZ

Tuženici: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prethodna pitanja

1. [novi razlog nedopuštenosti]

Mogu li se odredbe o nedopuštenim zahtjevima iz članka 33. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. ⁽¹⁾ o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o postupcima), tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg je u postupku azila zahtjev nedopušten kada je njegov podnositelj u Mađarsku došao preko države u kojoj nije bio izložen progonu ili opasnosti od teške štete, odnosno u kojoj je zajamčena odgovarajuća razina zaštite?

2. [provedba postupka azila]

- (a) Treba li članak 6. i članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, kao i njezinu uvodnu izjavu 34. kojom se nalaže obveza razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, u vezi s člankom 18. Povelje o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), tumačiti na način da tijelo države članice nadležno za azil mora podnositelju zahtjeva osigurati mogućnost pokretanja postupka azila u slučaju da nije meritorno ispitalo zahtjev za azil pozivajući se na razlog nedopuštenosti naveden u prvom prethodnom pitanju, te je nastavilo s postupkom vraćanja podnositelja zahtjeva u treću državu koja ga je, međutim, odbila primiti?
- (b) U slučaju potvrđenog odgovora na pitanje 2. (a), u čemu se točno sastoji ta obveza? Znači li to da obveza osiguranja mogućnosti podnošenja novog zahtjeva za azil isključuje negativne posljedice naknadnih zahtjeva koje se navode u članku 33. stavku 2. točki (d) i članku 40. Direktive o postupcima ili znači pokretanje odnosno provedbu postupka azila po službenoj dužnosti?

- (c) U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 2. (a), uzimajući također u obzir članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, može li država članica bez izmjene činjeničnog stanja ponovno preispitati nedopuštenost zahtjeva u okviru tog novog postupka (u kojem bi imala mogućnost primjene bilo koje vrste postupka iz poglavlja III., primjerice, ponovnog utvrđivanja razloga nedopuštenosti) ili treba meritorno ispitati zahtjev za azil u odnosu na državu podrijetla?
- (d) Proizlazi li iz članka 33. stavaka 1. i 2. točaka (b) i (c), kao i iz članaka 35. i 38. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 18. Povelje, da je ponovni prihvat od strane treće države kumulativni uvjet za primjenu razloga nedopuštenosti, odnosno za donošenje odluke koja se temelji na tom razlogu, ili je dovoljno provjeriti postoji li taj uvjet u trenutku izvršenja te odluke?

3. [tranzitno područje kao mjesto zadržavanja u okviru postupka azila]

Pitanja koja slijede relevantna su ako se, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, mora provesti postupak azila.

- (a) Treba li članak 43. Direktive o postupcima tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji dopušta zadržavanje podnositelja zahtjeva u tranzitnom području dulje od četiri tjedna?
- (b) Treba li članak 2. točku (h) Direktive br. 2013/33/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju standarda za prihvat podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o prijehu) (²), koja se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) na razdoblje dulje od četiri tjedna koje navodi članak 43. Direktive o postupcima predstavlja zadržavanje?
- (c) Je li u skladu s člankom 8. Direktive o prijehu, koji se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da je do zadržavanja podnositelja zahtjeva dulje od četiri tjedna, koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, došlo samo zbog toga što on nije mogao zadovoljiti svoje potrebe (za smještajem i prehranom) zbog nedostatka materijalnih sredstava?
- (d) Je li u skladu s člancima 8. i 9. Direktive o prijehu, koji se primjenjuju na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da smještaj, koji je *de facto* zadržavanje dulje od četiri tjedna koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, nije određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, da je ono *de facto* određeno bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti ili bez ispitivanja mogućih alternativa, te da je njegovo točno trajanje, uključujući i njegov prestanak, neodređeno?
- (e) Može li se članak 47. Povelje tumačiti na način da sud države članice može, kad se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

4. [korištenje tranzitnog područja kao mjesta zadržavanja od strane imigracijske policije]

Sljedeća pitanja su relevantna ako, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, ne treba provoditi postupak azila, nego postupak u nadležnosti imigracijske policije.

- (a) Treba li uvodne izjave 17. i 24. te članak 16. Direktive br. 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljanina trećih zemalja s nezakonitim boravkom (u daljnjem tekstu: Direktiva o vraćanju) (²), u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) predstavlja oduzimanje slobode u smislu tih odredaba?

- (b) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 1. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da do zadržavanja podnositelja zahtjeva iz treće države dolazi samo zbog toga što se na njega primjenjuje mjera vraćanja i nema materijalnih sredstava za zadovoljavanje svojih potreba (za smještajem i prehranom)?
- (c) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 2. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6., člankom 47. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da smještaj koji je *de facto* zadržavanje nije bio određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, te da je do *de facto* zadržavanja došlo bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti odnosno bez ispitivanja mogućih alternativa?
- (d) Može li se članak 15. stavak 1. i stavci 4. do 6., kao i uvodna izjava 16. Direktive o vraćanju, u vezi s člancima 1., 4., 6. i 47. Povelje, tumačiti na način da im se protivi zadržavanje kojemu nisu određeni točno trajanje ni trenutak njegova prestanka?
- (e) Može li se pravo Unije tumačiti na način da sud države članice može, kada se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

5. [djelotvorna sudska zaštita u odnosu na odluku o izmjeni države vraćanja]

Treba li članak 13. Direktive o vraćanju, na temelju kojeg državljanin treće države ima pravo na učinkovit pravni lijek žalbe protiv „odluke o vraćanju”, u vezi s člankom 47. Povelje, tumačiti na način da, kada pravni lijek predviđen nacionalnim propisom nije učinkovit, sud mora barem jednom provesti nadzor nad zahtjevom podnesenim protiv odluke o izmjeni države vraćanja?

(¹) SL 2013, L 180, str. 60. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.)

(²) SL 2013., L 180, str. 96. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.)

(³) SL 2008., L 348, str. 98. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. prosinca 2019. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – SA i SA junior protiv Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Predmet C-925/19)

(2020/C 161/28)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: SA i SA junior

Tuženici: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prethodna pitanja

1. [novi razlog nedopuštenosti]

Mogu li se odredbe o nedopuštenim zahtjevima iz članka 33. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. (¹) o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o postupcima), tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg je u postupku azila zahtjev nedopušten kada je njegov podnositelj u Mađarsku došao preko države u kojoj nije bio izložen progonu ili opasnosti od teške štete, odnosno u kojoj je zajamčena odgovarajuća razina zaštite?

2. [provedba postupka azila]

- (a) Treba li članak 6. i članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, kao i njezinu uvodnu izjavu 34. kojom se nalaže obveza razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, u vezi s člankom 18. Povelje o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), tumačiti na način da tijelo države članice nadležno za azil mora podnositelju zahtjeva osigurati mogućnost pokretanja postupka azila u slučaju da nije meritorno ispitalo zahtjev za azil pozivajući se na razlog nedopuštenosti naveden u prvom prethodnom pitanju, te je nastavilo s postupkom vraćanja podnositelja zahtjeva u treću državu koja ga je, međutim, odbila primiti?
- (b) U slučaju potvrđenog odgovora na pitanje 2. (a), u čemu se točno sastoji ta obveza? Znači li to da obveza osiguranja mogućnosti podnošenja novog zahtjeva za azil isključuje negativne posljedice naknadnih zahtjeva koje se navode u članku 33. stavku 2. točki (d) i članku 40. Direktive o postupcima ili znači pokretanje odnosno provedbu postupka azila po službenoj dužnosti?
- (c) U slučaju potvrđenog odgovora na pitanje 2. (a), uzimajući također u obzir članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, može li država članica bez izmjene činjeničnog stanja ponovno preispitati nedopuštenost zahtjeva u okviru tog novog postupka (u kojem bi imala mogućnost primjene bilo koje vrste postupka iz poglavlja III., primjerice, ponovnog utvrđivanja razloga nedopuštenosti) ili treba meritorno ispitati zahtjev za azil u odnosu na državu podrijetla?
- (d) Proizlazi li iz članka 33. stavaka 1. i 2. točaka (b) i (c), kao i iz članaka 35. i 38. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 18. Povelje, da je ponovni prihvat od strane treće države kumulativni uvjet za primjenu razloga nedopuštenosti, odnosno za donošenje odluke koja se temelji na tom razlogu, ili je dovoljno provjeriti postoji li taj uvjet u trenutku izvršenja te odluke?

3. [tranzitno područje kao mjesto zadržavanja u okviru postupka azila]

Pitanja koja slijede relevantna su ako se, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, mora provesti postupak azila.

- (a) Treba li članak 43. Direktive o postupcima tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji dopušta zadržavanje podnositelja zahtjeva u tranzitnom području dulje od četiri tjedna?
- (b) Treba li članak 2. točku (h) Direktive br. 2013/33/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju standarda za prihvat podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o prijehu) (?), koja se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) na razdoblje dulje od četiri tjedna koje navodi članak 43. Direktive o postupcima predstavlja zadržavanje?
- (c) Je li u skladu s člankom 8. Direktive o prijehu, koji se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da je do zadržavanja podnositelja zahtjeva duljeg od četiri tjedna, koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, došlo samo zbog toga što on nije mogao zadovoljiti svoje potrebe (za smještajem i prehranom) zbog nedostatka materijalnih sredstava?
- (d) Je li u skladu s člancima 8. i 9. Direktive o prijehu, koji se primjenjuju na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da smještaj, koji je *de facto* zadržavanje dulje od četiri tjedna koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, nije određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnje trajanja, da je ono *de facto* određeno bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti ili bez ispitivanja mogućih alternativa, te da je njegovo točno trajanje, uključujući i njegov prestanak, neodređeno?
- (e) Može li se članak 47. Povelje tumačiti na način da sud države članice može, kad se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

4. [korištenje tranzitnog područja kao mjesta zadržavanja od strane imigracijske policije]

Sljedeća pitanja su relevantna ako, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, ne treba provoditi postupak azila, nego postupak u nadležnosti imigracijske policije.

- (a) Treba li uvodne izjave 17. i 24. te članak 16. Direktive br. 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (u daljnjem tekstu: Direktiva o vraćanju) ⁽¹⁾, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) predstavlja oduzimanje slobode u smislu tih odredaba?
- (b) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 1. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da do zadržavanja podnositelja zahtjeva iz treće države dolazi samo zbog toga što se na njega primjenjuje mjera vraćanja i nema materijalnih sredstava za zadovoljavanje svojih potreba (za smještajem i prehranom)?
- (c) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 2. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6., člankom 47. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da smještaj koji je *de facto* zadržavanje nije bio određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, te da je do *de facto* zadržavanja došlo bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti odnosno bez ispitivanja mogućih alternativa?
- (d) Može li se članak 15. stavak 1. i stavci 4. do 6., kao i uvodna izjava 16. Direktive o vraćanju, u vezi s člancima 1., 4., 6. i 47. Povelje, tumačiti na način da im se protivi zadržavanje kojemu nisu određeni točno trajanje ni trenutak njegova prestanka?
- (e) Može li se pravo Unije tumačiti na način da sud države članice može, kada se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

5. [djelotvorna sudska zaštita u odnosu na odluku o izmjeni države vraćanja]

Treba li članak 13. Direktive o vraćanju, na temelju kojeg državljanin treće države ima pravo na učinkovit pravni lijek žalbe protiv „odluke o vraćanju”, u vezi s člankom 47. Povelje, tumačiti na način da, kada pravni lijek predviđen nacionalnim propisom nije učinkovit, sud mora barem jednom provesti nadzor nad zahtjevom podnesenim protiv odluke o izmjeni države vraćanja?

⁽¹⁾ SL 2013, L 180, str. 60. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.)

⁽²⁾ SL 2013, L 180, str. 96. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.)

⁽³⁾ SL 2008., L 348, str. 98. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. prosinca 2019. uputio Győri Ítéltábla (Mađarska) – J.Z.
protiv OTP Jelzálogbank Zrt. i dr.**

(Predmet C-932/19)

(2020/C 161/29)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Győri Ítéltábla

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: J.Z.

Tuženici: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.

Prethodno pitanje

Protivi li se članku 6. stavku 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ⁽¹⁾ pravilo nacionalnog prava na temelju kojeg se proglašavaju ništavim odredbe ugovora o potrošačkom zajmu, osim odredbi o kojima se pojedinačno pregovaralo, kojima kreditna institucija predviđa da se pri isplati novčanog iznosa radi kupnje predmeta zajma ili financijskog leasinga primjenjuje kupovni valutni tečaj, a da se prilikom otplate duga primjenjuje prodajni tečaj ili tečaj različit od onog koji je vrijedio na dan isplate sredstava, te kojim se ništave odredbe, u pogledu isplate i otplate zajma, zamjenjuju odredbom u kojoj se primjenjuje službeni tečaj koji je za odgovarajuću stranu valutu odredila Mađarska narodna banka, a da se pritom ne uzima u obzir štiti li zaista navedena odredba potrošača, s obzirom na sve ugovorne odredbe, od osobito štetnih posljedica, niti se potrošaču omogućuje da izrazi svoju volju u pogledu pitanja želi li potražiti zaštitu od te zakonodavne odredbe?

⁽¹⁾ SL 1993., L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. siječnja 2020. uputio Amtsgericht Düsseldorf (Njemačka) –
Flightright GmbH protiv Eurowings GmbH**

(Predmet C-10/20)

(2020/C 161/30)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Düsseldorf

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Flightright GmbH

Tuženik: Eurowings GmbH

Prethodna pitanja

1. Treba li odredbu o odšteti u slučaju otkazivanja leta u skladu s člankom 5. u vezi s člankom 7. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾ tumačiti na način da odgovarajućom primjenom članka 7. Uredbe odštetu mogu dobiti i putnici koji su preusmjeravanjem prevezeni na konačno odredište više od jednog sata prije vremena polaska predviđenog redom letenja i koji na to konačno odredište alternativnim prijevozom zatim stignu prije nego bi to bio slučaj s (otkazanim) letom predviđenim redom letenja?
2. (a) U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: može li se ta odšteta, koju u načelu treba dodijeliti u skladu s člankom 7. stavkom 1., zatim smanjiti u skladu s člankom 7. stavkom 2. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ovisno o udaljenosti leta, ako je vrijeme dolaska alternativnog prijevoza prije nego dolazak predviđen redom letenja prvotno rezerviranog leta?
- (b) U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 2.(a): je li mogućnost smanjenja odštete isključena ako je vrijeme dolaska alternativnog prijevoza mnogo ranije od vremena dolaska predviđenog redom letenja prvotno rezerviranog leta, primjerice više od tri sata?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta [...] te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL 2004., L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21. i ispravak SL 2019., L 119, str. 202.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. siječnja 2020. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Italija) – MC protiv U.T.G. – Prefettura di Foggia

(Predmet C-17/20)

(2020/C 161/31)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: MC

Tuženik: U.T.G. – Prefettura di Foggia

Prethodno pitanje

Jesu li članci 91., 92. i 93. Zakonodavne uredbe br. 159. od 6. rujna 2011., u dijelu u kojem ne predviđaju kontradiktornost u pogledu pripremnih postupanja u postupku u korist subjekta u odnosu na kojeg uprava predlaže izdavanje *informazione interdittiva antimafia* (mjera za borbu protiv mafije kojom se njezinu adresatu zabranjuje sklapanje ugovora s javnim tijelima), u skladu s načelom kontradiktornosti, koje je zaštićeno i priznato kao načelo prava Unije?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. siječnja 2020. uputio Verwaltungsgerichtshof (Austrija) – XY

(Predmet C-18/20)

(2020/C 161/32)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelj revizije: XY

Tuženo tijelo: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Prethodna pitanja

1. Obuhvaća li u članku 40. stavku 2. i stavku 3. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013 o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite ⁽¹⁾ sadržana formulacija „novi elementi ili utvrđenja” koji su se „pojavi ili ih je podnositelj zahtjeva podnio” i takve okolnosti koje su postojale već prije pravomoćnog okončanja ranijeg postupka azila?

U slučaju potvrdnog odgovora na 1. pitanje:

2. Je li dostatno da se u slučaju u kojem se pojavljuju nove činjenice ili dokazi koji u ranijem postupku bez krivnje stranca nisu mogli biti istaknuti da se tražitelju azila omogući zahtijevati ponovno pokretanje pravomoćno okončanog ranijeg postupka?

3. Može li tijelo, ako tražitelj azila snosi krivnju da navode o novim razlozima na koje se poziva nije iznio već u ranijem postupku azila, odbiti razmatranje sadržaja naknadnog zahtjeva na temelju nacionalnog pravila kojim se utvrđuje opće važeće načelo upravnog postupka iako država članica, zbog toga što nije donijela posebna pravila, nije pravilno prenijela odredbe članka 40. stavka 2. i stavka 3. Direktive 2013/32 uslijed čega nije ni iskoristila člankom 40. stavkom 4. te direktive izričito danu mogućnost da se može predvidjeti iznimka od razmatranja sadržaja naknadnog zahtjeva?

(¹) SL 2013., L 180, str. 60. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputio Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Španjolska) – RH protiv AB Volvo i dr.

(Predmet C-30/20)

(2020/C 161/33)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: RH

Tuženici: AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB i Volvo Group España S.A.

Prethodno pitanje

Treba li članak 7. stavak 2. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (¹) od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, zato što se njime utvrđuje da osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici: „[...] u stvarima povezanim s deliktima ili kvazideliktima pred sudom mjesta u kojem je nastala ili može nastati štetna radnja”, tumačiti na način da se njime samo utvrđuje međunarodna nadležnost sudova države članice gdje se navedeno mjesto nalazi, tako da se za određivanje nacionalnog suda mjesno nadležnog u toj državi upućuje na nacionalna postupovna pravila, ili ga treba tumačiti kao mješovito pravilo kojim se stoga izravno određuje međunarodna nadležnost i nacionalna mjesna nadležnost, bez potrebe upućivanja na nacionalne propise?

(¹) SL 2012., L 351, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputila Audiencia Provincial de Alicante (Španjolska) – Bankia S.A. protiv SI

(Predmet C-31/20)

(2020/C 161/34)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Provincial de Alicante

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Bankia S.A.

Druga stranka u žalbenom postupku: SI

Prethodna pitanja

1. Je li u skladu s načelom neobvezivosti iz članka 6. stavka 1. Direktive (¹), pravno tumačenje (prema kojem povrat neopravdano plaćenih iznosa na temelju odredbe o troškovima koja se nalazi u potrošačkom ugovoru o hipotekarnom kreditu nije posljedica proglašenja ništavosti odredbe, nego neovisni zahtjev koji podliježe rokovima zastare) koje omogućuje da odredba o troškovima neopozivo obvezuje potrošača, s obzirom na to da ne može ostvariti povrat ako je nastupila zastara navedenog zahtjeva?
2. Je li u skladu s navedenim načelom institut zastare zahtjeva za povrat neopravdano plaćenih iznosa na temelju primjene odredbe koja je proglašena nepoštenom, s obzirom na to da zastara može podrazumijevati gubitak prava na povrat, neovisno o tome što je odredba proglašena ništavom?
3. U slučaju potvrdnog odgovora, treba li pojam „razumni rok zastare”, na koji upućuje Sud, tumačiti isključivo u odnosu na nacionalne parametre ili bi se na razumnost, upravo suprotno, trebala primjenjivati neka vrsta zahtjeva kako bi se osigurala minimalna razina zaštite potrošača, koji su korisnici kredita, na cijelom području Europske unije i kako se ne bi zadiralo u bit prava potrošača da ne budu vezani odredbom koja je proglašena nepoštenom?
4. U slučaju da se smatra da razumnost roka zastare mora ispunjavati određene minimalne pretpostavke, može li razumnost ovisiti o trenutku u kojem se prema nacionalnom zakonodavstvu tužba može podnijeti? Je li razumno da rok zastare počne teći od datuma sklapanja ugovora ili se, naprotiv, načelom neobvezivosti nepoštenih odredbi zahtjeva da se odredba o troškovima prethodno ili istodobno proglasi ništavom kako bi korisnik kredita raspolagao razumnim rokom za podnošenje zahtjeva za povrat neopravdano plaćenih iznosa?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje, 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. siječnja 2020. uputio Corte di appello di Napoli (Italija) – TJ protiv Balga Srl**(Predmet C-32/20)**

(2020/C 161/35)

*Jezik postupka: talijanski***Sud koji je uputio zahtjev**

Corte di appello di Napoli

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: TJ

Druga stranka u žalbenom postupku: Balga Srl

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 30. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da se u slučaju nezakonitog kolektivnog otkazivanja priznaje pravo na zaštitu na temelju mjerila djelotvornosti, učinkovitosti, primjerenosti i odvraćajućeg učinka, s obzirom na to da ti zahtjevi predstavljaju obilježje sankcija koje „pravo Unije” predviđa radi zaštite temeljnih vrijednosti s kojima treba biti usklađeno nacionalno pravilo – odnosno praksa primjene – kojim se predviđa konkretna mjera za sankcioniranje svakog neopravdanog otkaza? Slijedom toga, predstavljaju li navedena mjerila relevantno vanjsko ograničenje i mogu li se u postupku koristiti za tužbe koje nacionalni sud priznaje radi usklađivanja nacionalnog propisa ili nacionalne prakse kojom se provodi Direktiva 98/59/EZ (¹) s pravom Unije?

2. Treba li u svrhu utvrđivanja razine zaštite propisane pravom Unije u slučaju nezakonitog kolektivnog otkazivanja, članak 30. Povelje tumačiti na način da se „uzme u obzir” i stoga smatra relevantnim materijalno značenje članka 24. revidirane Europske socijalne povelje na koju se poziva u Objašnjenjima, kao što to proizlazi iz odluka Europskog odbora za socijalna prava, te slijedom toga, protivi li se pravu Unije nacionalni propis i praksa primjene kojima se zbog isključivanja mjere vraćanja na radno mjesto zaštita ograničava samo na mjeru naknade štete, koju karakterizira gornja granica koja se određuje na temelju primarnog kriterija radnog staža, a ne na temelju naknade štete koju je radnik pretrpio zbog gubitka izvora prihoda?
3. Treba li stoga nacionalni sud prilikom ocjenjivanja stupnja usklađenosti nacionalnog propisa kojim se provodi odnosno utvrđuje mjera zaštite u slučaju nezakonitog kolektivnog otkazivanja (zbog povrede kriterija odabira), uzeti u obzir sadržaj Europske socijalne povelje koji proizlazi iz odluka njome predviđenih tijela i u svakom slučaju smatrati potrebnom potpunu naknadu štete, ili barem blizu tome, radi zaštite od financijskih posljedica koje proizlaze iz prestanka ugovora o radu?
4. Protivi li se člancima 20., 21., 34. i 47. Povelje uvođenje nacionalnog propisa ili prakse primjene kojim država članica provodi Direktivu 98/59/EZ i kojim se samo za radnike koji su zaposleni nakon 7. ožujka 2015. i uključeni su u taj postupak, predviđa sustav sankcija kojim se, za razliku od onoga što se osigurava drugim radnicima koji su uključeni u taj isti postupak, ali su zaposleni prije tog datuma, isključuje mogućnost vraćanja na radno mjesto i u svakom slučaju naknada za posljedice koje proizlaze iz gubitka prihoda i socijalnog osiguranja i priznaje se isključivo odšteta u vidu iznosa koji se određuje prvenstveno na temelju radnog staža, čime se provodi razlikovanje sankcije na temelju datuma zapošljavanja, na način da se uvodi razlika po razinama zaštite na temelju tog kriterija, a ne po stvarnim posljedicama koje nastaju kao rezultat neopravdanog gubitka izvora prihoda?

(¹) Direktiva Vijeća 98/59/EZ od 20. srpnja 1998. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na kolektivno otkazivanje (SL 1998., L 225, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 8., str. 86.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. siječnja 2020. uputio Landgericht Ravensburg (Njemačka) –
UK protiv Volkswagen Bank GmbH**

(Predmet C-33/20)

(2020/C 161/36)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Ravensburg

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: UK

Tuženik: Volkswagen Bank GmbH

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 10. stavak 2. točku (l) Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (¹) tumačiti na način da se u ugovoru o kreditu
 - a) prilikom sklapanja ugovora o kreditu važeća kamatna stopa koja se primjenjuje u slučaju zakašnjelih uplata mora priopćiti kao apsolutna vrijednost, a barem se kao apsolutna vrijednost mora navesti važeća referentna kamatna stopa (u ovom predmetu osnovna kamatna stopa u skladu s člankom 247. BGB-a na temelju koje se važeća kamatna stopa koja se primjenjuje u slučaju zakašnjelih uplata izvodi primjenom dodatka na osnovnu kamatu (u ovom predmetu pet postotnih bodova u skladu s člankom 288. stavkom 1. drugom rečenicom BGB-a?

- b) konkretno mora objasniti mehanizam prilagodbe kamatne stope koja se primjenjuje u slučaju zakašnjelih uplata, a najmanje se mora uputiti na nacionalne odredbe iz kojih se prilagodba kamatne stope koja se primjenjuje u slučaju zakašnjelih uplata može razabrati (članci 247., 288. stavak 1. rečenica 2. BGB-a?)
2. Treba li članak 10. stavak 2. točku (r) Direktive 2008/48 tumačiti na način da se u ugovoru o kreditu mora navesti konkretan i potrošaču razumljiv postupak za utvrđivanje kompenzacije koju je potrebno platiti u slučaju prijevremene otplate kredita, tako da potrošač visinu kompenzacije koja nastaje u slučaju prijevremenog otkazivanja ugovora barem približno može izračunati?
3. Treba li članak 10. stavak 2. točku (s) Direktive 2008/48 tumačiti na način da se u ugovoru o kreditu
- a) moraju navesti i nacionalnim zakonodavstvom predviđena prava na otkaz stranaka ugovora o kreditu, osobito i pravo korisnika kredita na otkaz ugovora iz važnog razloga u skladu s člankom 314. BGB-a kada je riječ o ugovoru s rokom dospjeća?
- b) za sva prava na otkaz stranaka tog ugovora mora uputiti na propisani rok i oblik obavijesti o otkazivanju prilikom ostvarivanja tih prava na otkazivanje ugovora o kreditu?

(¹) SL 2008., L 133, str. 66. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58. i ispravak SL 2014., L 283., str. 66.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2020. uputio Consiglio di Stato (Italija) – AQ, BO, CP
protiv Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della
Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia**

(Predmet C-40/20)

(2020/C 161/37)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: AQ, BO, CP

Tuženici: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 5. Okvirnog sporazuma iz Direktive 1999/70/EZ (Direktiva Vijeća o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP, u daljnjem tekstu: Direktiva) (¹), naslovljenom „Mjere za sprečavanje zlouporaba”, u vezi s uvodnim izjavama 6. i 7. i člankom 4. tog sporazuma („Načelo nediskriminacije”) te u kontekstu načela ekvivalentnosti, djelotvornosti i korisnog učinka prava [Europske unije], nacionalni propis, u konkretnom slučaju članak 24. stavak 3. točka (a) i članak 22. stavak 9. Zakona 240/2010, kojim se sveučilištima omogućuje da bez brojčanog ograničenja koriste ugovore o radu na određeno vrijeme namijenjene istraživačima u trajanju od tri godine s mogućnošću produljenja za dvije godine, a da njihovo sklapanje i produljenje nije uvjetovano postojanjem nikakvog objektivnog razloga povezanog s privremenim ili izvanrednim potrebama sveučilišta koje ih određuje, i kojim se kod višestrukog zasnivanja radnih odnosa na određeno vrijeme s istom osobom kao jedino ograničenje propisuje da trajanje ne smije prelaziti 12 godina, uključujući i prekide?
2. Protivi li se navedenom članku 5. Okvirnog sporazuma u vezi s uvodnim izjavama 6. i 7. Direktive i s člankom 4. navedenog sporazuma te u kontekstu korisnog učinka prava, nacionalni propis (u ovome slučaju članak 24. i članak 29. stavak 1. Zakona 240/2010) kojim se sveučilištima dopušta da istraživače zapošljavaju isključivo na određeno vrijeme – pri čemu odluka o tome nije uvjetovana postojanjem privremenih ili izvanrednih potreba niti postoje ikakva ograničenja – na temelju potencijalno neograničenog niza ugovora o radu na određeno vrijeme, za redovne nastavne i istraživačke potrebe tih sveučilišta?

3. Protivi li se članku 4. navedenog okvirnog sporazuma, nacionalni propis poput članka 20. stavka 1. Zakonodavne uredbe 75/2017 (kako se tumači u navedenoj okružnici ministarstva br. 3/2017) kojim se javnim istraživačkim ustanovama daje mogućnost da prime u stalni radni odnos istraživače zaposlene na određeno vrijeme – ali samo ako su do 31. prosinca 2017. stekli barem tri godine radnoga staža – dok se s druge strane ta mogućnost ne priznaje sveučilišnim istraživačima zaposlenima na određeno vrijeme samo zato što su na temelju članka 22. stavka 16. Zakonodavne uredbe 75/2017 njihovi radni odnosi, iako su po zakonu utemeljeni na ugovorima o radu, uređeni „sustavom javnog prava”, unatoč tomu što se člankom 22. stavkom 9. Zakona 240/2010 istraživači istraživačkih ustanova i sveučilišta podvrgavaju istom pravilu u pogledu najduljeg trajanja radnih odnosa na određeno vrijeme, zasnovanih sa sveučilištima ili istraživačkim ustanovama u obliku ugovora iz sljedećeg članka 24. ili u obliku ugovora za znanstvene novake iz istog članka 22.?
4. Protivi li se načelima ekvivalentnosti, djelotvornosti i korisnog učinka prava Unije, u kontekstu navedenog okvirnog sporazuma, te načelu nediskriminacije iz članka 4. tog sporazuma, nacionalni propis (članak 24. stavak 3. točka (a) Zakona 240/2010, članak 29. stavak 2. točka (d) i članak 29. stavak 4. Zakonodavne uredbe 81/2015) kojim se unatoč tome što postoje pravila koja se primjenjuju na sve zaposlene u javnom i privatnom sektoru i koja su konačno sadržana u navedenoj Zakonodavnoj uredbi br. 81, te kojima se (od 2018.) utvrđuje najdulje trajanje radnog odnosa na određeno vrijeme na 24 mjeseca (uključujući produljenja i obnavljanja) i uvjetuje korištenje te vrste odnosa za zaposlene u javnoj upravi postojanjem „privremenih i izvanrednih potreba”, sveučilištima dopušta da istraživače zapošljavaju na temelju trogodišnjeg ugovora o radu na određeno vrijeme koji se može produljiti za dvije godine u slučaju pozitivne ocjene istraživačkih i nastavnih aktivnosti obavljanih u tom trogodišnjem razdoblju, a da ni sklapanje prvog ugovora ni produljenje ugovora nije uvjetovano postojanjem takvih privremenih ili izvanrednih potreba sveučilišta, te se sveučilištima čak dopušta da nakon isteka petogodišnjeg razdoblja s istom ili drugim osobama sklope još jedan ugovor na određeno vrijeme iste vrste kako bi zadovoljili iste nastavne i istraživačke potrebe povezane s prethodnim ugovorom?
5. Protivi li se članku 5. navedenog okvirnog sporazuma, također u kontekstu načela ekvivalentnosti i djelotvornosti te spomenutog članka 4., nacionalni propis (članak 29. stavak 2. točka (d) i članak 29. stavak 4. Zakonodavne uredbe 81/2015 te članak 36. stavci 2. i 5. Zakonodavne uredbe 165/2001) kojim se sveučilišnim istraživačima zaposlenima na temelju trogodišnjeg ugovora o radu na određeno vrijeme s mogućnošću produljenja za još dvije godine (na temelju navedenog članka 24. stavka 3. točke (a) Zakona 240/2010), onemogućuje da nakon toga zasnuju radni odnos na neodređeno vrijeme jer u talijanskom pravu ne postoje druge mjere kojima bi se mogle spriječiti i sankcionirati zlouporabe od strane sveučilišta prilikom korištenja uzastopnih radnih odnosa na određeno vrijeme?

(¹) Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2020. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) protiv PC, RE

(Predmet C-44/20)

(2020/C 161/38)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Druge stranke u žalbenom postupku: PC, RE

Prethodna pitanja

- (a) Treba li članak 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme koji je sklopljen 18. ožujka 1999. i priložen Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. (¹), tumačiti na način da propisuje da se razdoblja rada koja je ostvario radnik kao zaposlenik tijela na određeno vrijeme na funkciji koja odgovara funkciji koju obavlja radnik zaposlen na neodređeno vrijeme u odgovarajućoj kategoriji unutar istog tijela, moraju uzeti u obzir pri utvrđivanju radnog staža i u slučaju kad naknadno zapošljavanje na neodređeno vrijeme uslijedi na temelju javnog natječaja, čak i unatoč posebnostima postupka natječaja kojim se određuje, kao što se konkretno navodi, potpuno obnavljanje radnog odnosa i stvaranje, s prekidom koji je prihvatio sudionik u postupku natječaja, novog radnog odnosa koji je obilježen postojanjem upravnog akta o zapošljavanju te posebnim obvezama i povećanom stabilnošću?
- (b) U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje iz prethodne točke (a), treba li priznati ukupan prethodni radni staž ili postoji objektivni razlog za razlikovanje kriterija priznavanja u odnosu na priznavanje cjelokupnog radnog staža zbog navedenih posebnosti?
- (c) U slučaju niječnog odgovora na pitanje iz prethodne točke (b), na temelju kojih kriterija treba izračunati priznati radni staž kako ne bio diskriminirajući?

(¹) Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. siječnja 2020. uputio Bundesverwaltungsgericht
(Njemačka) – F protiv Stadt Karlsruhe**

(Predmet C-47/20)

(2020/C 161/39)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: F

Tuženik: Stadt Karlsruhe

Prethodno pitanje

Protivi li se članku 2. stavku 1. i članku 11. stavku 4. drugom podstavku Direktive 2006/126/EZ (¹) da država članica na čijem je državnom području vlasniku europske vozačke dozvole za kategorije A i B – izdane u drugoj državi članici – zbog vožnje u pijanom stanju oduzeto pravo upravljanja motornim vozilima na temelju te vozačke dozvole, odbije priznati vozačku dozvolu za te kategorije koja je dotičnoj osobi u drugonavedenoj državi članici nakon oduzimanja izdana u okviru postupka produljenja u skladu s člankom 7. stavkom 3. drugim podstavkom Direktive 2006/126/EZ?

(¹) Direktiva 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama (SL 2006., L 403, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 107.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. veljače 2020. uputio Bundesgerichtshof (Njemačka) –
Hengstenberg GmbH & Co. KG protiv Spreewaldverein e.V.**

(Predmet C-53/20)

(2020/C 161/40)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Hengstenberg GmbH & Co. KG

Druga stranka u žalbenom postupku: Spreewaldverein e.V.

Prethodna pitanja

1. Može li u postupku zahtjeva za izmjenu specifikacije, kada nije riječ o manjoj izmjeni, svaki aktualni ili potencijalni gospodarski utjecaj na privatnu ili pravnu osobu koji ne prelazi okvire vjerojatnog biti dovoljan da bi se obrazložio legitimni interes u smislu članka 53. stavka 2. prvog podstavka u vezi s člankom 49. stavkom 3. prvim podstavkom i člankom 49. stavkom 4. drugim podstavkom Uredbe (EU) br. 1151/2012⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o sustavima kvalitete za poljoprivredne i prehrambene proizvode, koji je potreban za ulaganje prigovora protiv zahtjeva ili žalbe na pozitivnu odluku o zahtjevu?

2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje:

Imaju li u postupku zahtjeva za izmjenu specifikacije, kada nije riječ o manjoj izmjeni, (samo) gospodarski subjekti koji, u usporedbi s gospodarskim subjektima koji imaju registriranu oznaku zemljopisnog podrijetla, proizvode usporedive proizvode ili prehrambene proizvode legitimni interes u smislu članka 53. stavka 2. prvog podstavka u vezi s člankom 49. stavkom 3. prvim podstavkom i člankom 49. stavkom 4. drugim podstavkom Uredbe (EU) br. 1151/2012?

3. U slučaju negativnog odgovora na drugo pitanje:

(a) Treba li u pogledu zahtjeva koji se odnose na legitimni interes u smislu članka 49. stavka 3. prvog podstavka i članka 49. stavka 4. drugog podstavka Uredbe (EU) br. 1151/2012 razlikovati između, s jedne strane, postupka registracije u skladu s člancima 49. do 52. Uredbe 1151/2012 i, s druge strane, postupka izmjene specifikacije u skladu s člankom 53. Uredbe (EU) br. 1151/2012, i

(b) imaju li stoga u postupku zahtjeva za izmjenu specifikacije, kada nije riječ o manjoj izmjeni, legitimni interes u smislu članka 53. stavka 2. prvog podstavka u vezi s člankom 49. stavkom 3. prvim podstavkom i člankom 49. stavkom 4. drugim podstavkom Uredbe (EU) br. 1151/2012 samo oni proizvođači koji se na zemljopisnom području bave proizvodnjom proizvoda koji su u skladu sa specifikacijom ili se namjeravaju konkretno baviti takvom proizvodnjom, tako da „proizvođači izvan tog područja” od samog početka nemaju mogućnost pozvati se na legitimni interes?

⁽¹⁾ Uredba br. 1151/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o sustavima kvalitete za poljoprivredne i prehrambene proizvode (SL 2012., L 343, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 25., str. 31. i ispravak 2015., L 191, str. 9.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. veljače 2020. uputila Administratīvā apgabaltiesa (Latvija) —
VAS „Latvijas dzelzceļš” protiv Valsts dzelzceļa administrācija**

(Predmet C-60/20)

(2020/C 161/41)

Jezik postupka: latvijski

Sud koji je uputio zahtjev

Administratīvā apgabaltiesa

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: VAS „Latvijas dzelzceļš”

Druga stranka u žalbenom postupku: Valsts dzelzceļa administrācija

Prethodna pitanja

1. Može li se članak 13. stavci 2. i 6. Direktive 2012/34 ⁽¹⁾ (članak 15. stavci 5. i 6. Uredbe 2017/2177) ⁽²⁾ primijeniti na način da regulatorno tijelo vlasniku infrastrukture koji nije operator uslužnog objekta može naložiti obvezu osiguranja pristupa uslugama?
2. Treba li članak 13. stavak 6. Direktive 2012/34 (članak 15. stavke 5. i 6. Uredbe 2017/2177) tumačiti na način da se njime vlasniku zgrade omogućuje da raskine odnos iz ugovora o zakupu i prenamijeni uslužni objekt?
3. Treba li članak 13. stavak 6. Direktive 2012/34 (članak 15. stavke 5. i 6. Uredbe 2017/2177) tumačiti na način da se njime regulatorno tijelo obvezuje na to da samo provjeri je li operator uslužnog objekta (u predmetnom slučaju vlasnik uslužnog objekta) zaista odlučio prenamijeniti ga?

⁽¹⁾ Direktiva 2012/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o uspostavi jedinstvenog Europskog željezničkog prostora (SL 2012., L 343, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 25., str. 13.)

⁽²⁾ Provedbena uredba Komisije (EU) 2017/2177 od 22. studenoga 2017. o pristupu uslužnim objektima i uslugama povezanim sa željeznicom (SL 2017., L 307, str. 1.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) –
Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) protiv M.M.**

(Predmet C-67/20)

(2020/C 161/42)

jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour du travail de Liège

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil)

Druga stranka u žalbenom postupku: M.M.

Prethodna pitanja

1. Smatra li se djelotvornim pravnim lijekom u smislu članka 27. Uredbe Dublin III ⁽¹⁾ pravni lijek podnesen u skladu s nacionalnim pravom i u korist tražitelja azila od kojeg se traži da svoj zahtjev za međunarodnu zaštitu podnese na razmatranje u drugoj državi članici ako taj pravni lijek nema nikakav suspenzivni učinak i ako takav učinak može steći samo u slučaju oduzimanja slobode u svrhu neminovnog transfera?
2. Treba li djelotvorni pravni lijek predviđen u članku 27. Uredbe Dublin III tumačiti na način da mu se protivi samo provedba mjere prisilnog transfera tijekom ispitivanja pravnog lijeka podnesenog protiv navedene odluke o transferu ili na način da se zabranjuje svaka pripremna mjera za udaljavanje, kao što je premještanje u centar u kojem se osigurava provedba plana vraćanja u pogledu podnositelja zahtjeva za azil od kojih se traži da svoj zahtjev za azil podnesu na razmatranje u drugoj europskoj zemlji?

⁽¹⁾ Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) –
Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) protiv C.**

(Predmet C-68/20)

(2020/C 161/43)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour du travail de Liège

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Druga stranka u žalbenom postupku: C.

Prethodna pitanja

1. Smatra li se djelotvornim pravnim lijekom u smislu članka 27. Uredbe Dublin III ⁽¹⁾ pravni lijek podnesen u skladu s nacionalnim pravom i u korist tražitelja azila od kojeg se traži da svoj zahtjev za međunarodnu zaštitu podnese na razmatranje u drugoj državi članici ako taj pravni lijek nema nikakav suspenzivni učinak i ako takav učinak može steći samo u slučaju oduzimanja slobode u svrhu neminovnog transfera?
2. Treba li djelotvorni pravni lijek predviđen u članku 27. Uredbe Dublin III tumačiti na način da mu se protivi samo provedba mjere prisilnog transfera tijekom ispitivanja pravnog lijeka podnesenog protiv navedene odluke o transferu ili na način da se zabranjuje svaka pripremna mjera za udaljavanje, kao što je premještanje u centar u kojem se osigurava provedba plana vraćanja u pogledu podnositelja zahtjeva za azil od kojih se traži da svoj zahtjev za azil podnesu na razmatranje u drugoj europskoj zemlji?

⁽¹⁾ Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str 50.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. veljače 2020. uputio cour du travail de Liège (Belgija) –
Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) protiv C.**

(Predmet C-69/20)

(2020/C 161/44)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour du travail de Liège

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Druga stranka u žalbenom postupku: C.

Prethodna pitanja

1. Smatra li se djelotvornim pravnim lijekom u smislu članka 27. Uredbe Dublin III ⁽¹⁾ pravni lijek podnesen u skladu s nacionalnim pravom i u korist tražitelja azila od kojeg se traži da svoj zahtjev za međunarodnu zaštitu podnese na razmatranje u drugoj državi članici ako taj pravni lijek nema nikakav suspenzivni učinak i ako takav učinak može steći samo u slučaju oduzimanja slobode u svrhu neminovnog transfera?

2. Treba li djelotvorni pravni lijek predviđen u članku 27. Uredbe Dublin III tumačiti na način da mu se protivi samo provedba mjere prisilnog transfera tijekom ispitivanja pravnog lijeka podnesenog protiv navedene odluke o transferu ili na način da se zabranjuje svaka pripremna mjera za udaljavanje, kao što je premještanje u centar u kojem se osigurava provedba plana vraćanja u pogledu podnositelja zahtjeva za azil od kojih se traži da svoj zahtjev za azil podnesu na razmatranje u drugoj europskoj zemlji?

(¹) Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str 50.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. veljače 2020. uputio Administrativen sad Varna (Bugarska) –
„BalevBio” EOOD/Teritorialna Direkcija Severna Morska, Agencija „Mitnici”**

(Predmet C-76/20)

(2020/C 161/45)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Administrativen sad Varna

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: „BalevBio” EOOD

Druga stranka u žalbenom postupku: Teritorialna Direkcija Severna Morska, Agencija „Mitnici”

Prethodna pitanja

1. Treba li pravilo 3. (a) Općih pravila za tumačenje [kombinirane nomenklature] Provedbene uredbe Komisije (EU) 2015/1754 (¹) tumačiti na način da je pri razvrstavanju proizvoda poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku i koji se sastoje od različitih materijala „tarifni broj koji sadržava najodređeniji opis” uvijek onaj tarifni broj kojem po količini (opsegu) pripada prevladavajući materijal ili je takvo tumačenje moguće isključivo ako se samim tarifnim brojem predviđa količina (opseg) kao kriterij kojim se proizvod točnije određuje te jasnije i potpunije opisuje?
2. Ovisno o odgovoru na prvo pitanje i u kontekstu napomena s objašnjenjem [Harmoniziranog sustava] koje se odnose na tarifne brojeve 4410 i 4419; treba li Provedbenu uredbu Komisije (EU) 2015/1754 tumačiti na način da se tarifni broj 4419 ne odnosi na proizvode od iverice (vlakna) u kojima masa vezivnog materijala (termoaktivna smola) čini više od 15 % mase cijele ploče?
3. Treba li Provedbenu uredbu (EU) 2015/1754 tumačiti na način da proizvode poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku odnosno kompozitne čaše sačinjene od 72,33 % biljnih lignoceluloznih vlakana i 25,2 % vezivnog materijala (melaminska smola) treba razvrstati u tarifni podbroj 3924 10 00 Priloga I.?

(¹) Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/1754 od 6. listopada 2015. o izmjeni Priloga I. Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 2015., L 285, str. 1.)

Žalba koju su 14. veljače 2020. podnijeli Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis, protiv rješenja Općeg suda (deveto vijeće) od 11. prosinca 2019. u predmetu T-547/19, Sarantis Sarantos protiv Europskog parlamenta, Vijeća Europske unije i Europske komisije

(Predmet C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Jezik postupka:grčki

Stranke

Žalitelji: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis, (zastupnik: C. Papatiriou, *dikigoros*)

Druge stranke u žalbenom postupku: Europski parlament, Vijeće Europske unije

Žalbeni zahtjev

Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

- odluči o meritumu njihove tužbe od 31. srpnja 2019. bez vraćanja pobijanog rješenja na odlučivanje Općem sudu;
- ukine rješenje devetog vijeća Općeg suda Europske unije od 11. prosinca 2019., registrirano pod brojem 923557, u vezi s navedenom tužbom, te prihvati tužbu u cijelosti;
- poništi Uredbu (EU) 2019/1157 ⁽¹⁾ od 20. lipnja 2019.;
- naloži drugim strankama u žalbenom postupku snošenje troškova postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog svojoj žalbi žalitelji ističu dva žalbena razloga:

1. **Prvi žalbeni razlog**, koji se temelji na tvrdnji da je pobijano rješenje, kojim je njihova tužba proglašena nedopuštenom te kojim je utvrđeno, kao prvo, da se „*sporna uredba ne odnosi na tužitelje, koji su fizičke osobe, zbog određenih osobina koje su im svojstvene ili činjeničnih okolnosti na temelju kojih se razlikuju od drugih osoba, već zbog njihovih uvjerenja koja dijeli ili bi mogao dijeliti neodređen broj osoba. Posljedično tomu, sporna uredba ne odnosi se osobno na žalitelje u smislu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a*”, povrijedilo članak 263. četvrti stavak UFEU-a, članak 19. Statuta Suda Europske unije, načelo proporcionalnosti, preambulu te članke 47. i 52. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima Europske unije (2000/C 364/01), članak 5. stavke 1. i 4. Ugovora o Europskoj uniji (zasebno i u vezi s Protokolom br. 2. o primjeni načela proporcionalnosti), kao i relevantnu sudsku praksu. Navedeno stoga što svojom tužbom žalitelji tvrde da se spornom uredbom krše njihova ljudska prava, među kojima i temeljna prava iz Povelje Europske unije o temeljnim pravima (ljudsko dostojanstvo, sloboda vjeroispovijedi, pravo na prigovor savjesti na temelju slobode vjeroispovijedi, privatni život i sloboda, pravo na zaštitu osobnih podataka te pravo da se za bilo kakvo postupanje s tim podacima mora zatražiti izričiti pristanak), tako da se Uredba na njih odnosi izravno i osobno te, **zbog same prirode povrijeđenih prava kao temeljnih ljudskih prava**, žalitelji imaju pravo na podnošenje tužbe za poništenje Općem sudu na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, a sudovi Unije su dužni provjeriti valjanost uredbi u slučaju povrede temeljnih ljudskih prava.

2. **Drugi žalbeni razlog**, koji se temelji na navodu da je donošenjem pobijanog rješenja Opći sud pogrešno, *contra legem*, protumačio odredbe članka 19. Statuta Suda Europske unije te povrijedio članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i načelo proporcionalnosti, kao i relevantne odredbe propisa Unije čija je svrha zaštita tog načela, time što je proglasio nedopuštenim zastupanje šestog tužitelja od strane odvjetnika Christosa Papisotirioua, i to stoga jer se „(...) *šesti tužitelj nije koristio uslugama odvjetnika, treće strane, kako bi ga potonji zastupao, već je radnje poduzimao u vlastito ime, potpisavši tužbu i koristeći se svojim svojstvom odvjetnika na temelju dokumenta kojim se potvrđuje da je ovlašten za zastupanje iz članka 51. stavka 2. Poslovnika (...).*”

(¹) Uredba (EU) 2019/1157 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o jačanju sigurnosti osobnih iskaznica građana Unije i boravišnih isprava koje se izdaju građanima Unije i članovima njihovih obitelji koji ostvaruju pravo na slobodno kretanje (SL 2019., L 188, str. 67.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. veljače 2020. uputio Tribunal correctionnel de Bordeaux (Francuska) – Procureur de la République protiv ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

(Predmet C-88/20)

(2020/C 161/47)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Procureur de la République

Optuženici: ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačenom u kontekstu članka 4. Protokola br. 7 uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i s njime povezane sudske prakse Europskog suda za ljudska prava, kumuliranje kaznenog progona i upravnog progona kaznenopravne prirode za istu materijalnu radnju (telefonska prodaja) na koju se primjenjuju dvije različite kvalifikacije?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, što znači da je riječ o jedinstvenom progonu za isto djelo, zahtijeva li članak 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima kojim se predviđa načelo zakonitosti i načelo proporcionalnosti kaznenih djela i kazni, tumačen u kontekstu prava i sloboda iz Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te mjerodavne sudske prakse Europskog suda za ljudska prava, da prethodno trebaju biti definirani uvjeti i kriteriji za jedinstveni progon, uzimajući u obzir osobito težinu povrede?
3. Ako je odgovor na prvo pitanje niječan, što znači da je riječ o kumuliranju progona, zahtijeva li članak 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima kojim se predviđa načelo zakonitosti i načelo proporcionalnosti kaznenih djela i kazni, tumačen u kontekstu prava i sloboda iz Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te mjerodavne sudske prakse Europskog suda za ljudska prava, da to kumuliranje kaznenog progona i upravnog progona kaznenopravne prirode za istu materijalnu radnju (telefonska prodaja) mora biti ograničeno na najteže slučajeve i, u tom slučaju, da kriteriji težine nisu prethodno utvrđeni?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. veljače 2020. uputio Højesteret (Danska) – Apcoa Parking Danmark A/S protiv Skatteministeriet

(Predmet C-90/20)

(2020/C 161/48)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Højesteret (Vrhovni sud)

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Apcoa Parking Danmark A/S

Druga stranka u žalbenom postupku: Skatteministeriet

Prethodno pitanje

Treba li članak 2. stavak 1. točku (c) Direktive Vijeća 2006/112/EZ ⁽¹⁾ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost tumačiti na način da inspeksijske pristojbe koje se izriču zbog povrede propisa o parkiranju na zemljištu u privatnom vlasništvu predstavljaju naknadu za isporučenu uslugu te je stoga riječ o transakciji koja podliježe PDV-u?

⁽¹⁾ SL 2006., L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120. i ispravci SL 2018., L 329, str. 53. te SL 2019., L 289, str. 59.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. veljače 2020. uputio Tribunal du travail de Nivelles (Belgija) – SD protiv Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, u svojstvu stečajnog upravitelja Régie des Quartiers de Tubize ASBL

(Predmet C-104/20)

(2020/C 161/49)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal du travail de Nivelles (Belgija)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: SD

Tuženici: Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, u svojstvu stečajnog upravitelja Régie des Quartiers de Tubize ASBL

Prethodno pitanje

Treba li članke 3., 5. i 6. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena ⁽¹⁾, u vezi s člankom 31. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kao i člankom 4. stavkom 1., člankom 11. stavkom 3. i člankom 16. stavkom 3. Direktive Vijeća 89/391/EEZ od 12. lipnja 1989. o uvođenju mjera za poticanje poboljšanja sigurnosti i zdravlja radnika na radu ⁽²⁾ – s obzirom na to da im se protivi odredba države članice koja ne nameće poslodavcima obvezu vođenja sustava mjerenja dnevnog radnog vremena tijekom kojeg je pojedini radnik radio (presuda C-55/18 od 14. svibnja 2019.) – tumačiti na način da im se protivi da nacionalni zakonodavstvo, u ovom slučaju članak 1315. belgijskog Građanskog zakonika koji onome koji zahtijeva izvršenje obveze nameće obvezu da je mora dokazati, ne predviđa prebacivanje tereta dokazivanja kada se radnik poziva na prekoračenje uobičajenog radnog vremena, ako

- to isto nacionalno zakonodavstvo, u ovom slučaju belgijsko zakonodavstvo, ne nameće poslodavcima obvezu uspostave pouzdanog sustava mjerenja dnevnog radnog vremena tijekom kojega je pojedini radnik radio; i
- poslodavac nije dobrovoljno uspostavio takav sustav;
- čime se radnika stavlja u praktičnu nemogućnost dokazivanja prekoračenja?

(¹) SL 2003., L 299, str. 9. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.).

(²) SL 1989., L 183, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 50.).

Žalba koju je 25. veljače 2020. podnijela Helenska Republika protiv presude Općeg suda (četvrto vijeće) od 19. prosinca 2019., u predmetu T-14/18, Helenska Republika protiv Europske komisije

(Predmet C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

Jezik postupka: grčki

Stranke

Žalitelj: Helenska Republika (zastupnici: E. Tsaousi, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou)

Druga stranka u žalbenom postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva prihvaćanje žalbe, ukidanje pobijane presude Općeg suda Europske unije od 19. prosinca 2019., u predmetu, T-14/18, kojom je odbijena tužba Helenska Republike od 16. siječnja 2018. za poništenje Provedbene odluke Komisije (EU) 2017/2014 od 8. studenoga 2017., prihvaćanje te tužbe i poništenje odluke Komisije u dijelu u kojem se njome iz financiranja Europske unije isključuju izdaci koji su za Helensku Republiku nastali u području plaćanja po površini za proračunsku godinu 2014. i koji odgovaraju 5 % ukupnog iznosa izdataka nastalih s osnove plaćanja vezanih uz pašnjake, u neto iznosu od 12 482 555,68 eura. Nadalje, zahtijeva da se Komisiji naloži snošenje troškova postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti žalbe žalitelj ističe tri žalbena razloga.

Prvi žalbeni razlog osobito se temelji na dijelu pobijane presude u kojem se odbija tužbeni zahtjev koji je Helenska Republika već navela predložila na raspravi pred Općim sudom, vezan za *ad hoc* obavijest, 15. svibnja 2019., o presudi Suda u predmetu C-341/17 P. Prvim dijelom tog žalbenog razloga navodi se da su pobijanom presudom povrijeđena postupovna pravila i pravo na djelotvornu sudsku zaštitu, u dijelu u kojem se spomenuti tužbeni razlog Helenske Republike odbačen kao nedopušten uz nedostatno i kontradiktorno obrazloženje. Drugi dio temelji se na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 2. Uredbe 796/2004, kao i na kontradiktornom i nedostatnom obrazloženju pobijane presude, u dijelu u kojem se argument Helenske Republike smatrao bespredmetnim.

Drugi i treći žalbeni razlog temelje se na dijelu u kojem su u pobijanoj presudi odbačeni ostali razlozi za poništenje. Drugim žalbenim razlogom osobito se navodi da je u pobijanoj presudi iskrivljen sadržaj dokaznih sredstava podnesenih u postupku, posebno tablice za integralni izračun, s procjenama podataka o 79 664 poljoprivrednika koji se bave pašnjacima koji su primili potpore, neosnovano isplaćenim iznosima i sankcijama koje je snosila Helenska Republika, što je rezultiralo povredom zakona te kontradiktornim i nedostatnim obrazloženjem.

Trećim žalbenim razlogom žalitelj ističe da je pobijanu presudu potrebno ukinuti zbog pogrešnog tumačenja i primjene odredaba članka 31. stavaka 1. i 2. Uredbe 1290/2005, članka 52. stavaka 2. i 3. Uredbe 1306/2013 i članka 12. stavaka od 1. do 6. Provedbene uredbe br. 907/2014, povrede smjernica iz dokumenata Komisije VI/5330797 i C(2015) 3675 *final*/8-6-2015, povrede obveze obrazlaganja (članak 296. UFEU-a), pogrešne primjene pravila o dokazivanju (raspodjela tereta dokazivanja na način da je na Helensku Republiku stavljen teret *probatio diabolica*), kao i pogrešnog tumačenja i primjene načela *non venire contra factum proprium*, *ne bis in idem* i općeg načela proporcionalnosti. Osim toga, pobijana presuda obrazložena je nedostatno i kontradiktorno.

Žalba koju je 26. veljače 2020. podnijela Helenska Republika protiv presude Općeg suda (drugo vijeće) od 19. prosinca 2019., u predmetu T-295/18, Helenska Republika protiv Europske komisije

(Predmet C-107/20 P)

(2020/C 161/51)

Jezik postupka: grčki

Stranke

Žalitelj: Helenska Republika (zastupnici: E. Tsaousi, A. Vasilopoulou i E. Krompa)

Druga stranka u postupku: Europska Komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva:

— da prihvati njegovu žalbu i ukine pobijanu presudu Općeg suda od 19. prosinca 2019., u predmetu T-295/18, kojom je odbijena tužba Helenske Republike od 7. svibnja 2018. protiv Provedbene odluke Komisije br. 2018/304/EU od 27. veljače 2018., s ciljem prihvaćanja gore navedene tužbe i poništavanja odluke Komisije u dijelu u kojem su njome isključeni iz financiranja Europske unije određeni troškovi Helenske Republike u ukupnom (bruto) iznosu od 17 869 131,75 eura (utjecaj na proračun od 14 857 076,98 eura) prijavljeni i nastali u okviru EPFRR-a u vezi s mjerama 125A, 321 i 322 (bruto iznos od 15 631 043,52 eura i utjecaj na proračun od 12 618 988,75 eura) te u vezi s mjerom 123A (utjecaj u iznosu od 2 238 088,23 eura) kao i iznos od 588 103,59 eura [za troškove] nastale u okviru EFJP-a na temelju mjere nadzora transakcija za proračunske godine 2011. – 2014.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti žalbe žalitelj ističe šest žalbenih razloga. Prvih pet žalbenih razloga odnosi se na odbijanje razloga za poništenje ispravaka određenih u okviru EPFRR-a.

Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešnom tumačenju i primjeni članka 52. stavka 4. Uredbe (EU) 1306/2013, iskrivljavanju opsega tužbe i njezina priloga A23 i te na nedostatnom i neprikladnom obrazloženju pobijane presude.

Drugim žalbenim razlogom navodi se da pobijanu presudu treba ukinuti zbog nedostatka u obrazloženju, pogrešnog tumačenja i primjene načela *ne bis in idem* i toga da se Opći sud nije izjasnio o prigovorima Helenske Republike po pitanju Komisijine povrede načela pravne sigurnosti, dobre uprave, zaštite legitimnih očekivanja i proporcionalnosti povredom članka 76. Poslovnika Općeg suda.

Trećim žalbenim razlogom navodi se da su u pobijanoj presudi pogrešno primijenjeni i protumačeni članak 71. stavci 2. i 3. i 72. Uredbe (EZ) br. 1698/2005, članak 43. Uredbe (EZ) br. 1974/2006, kao i članak 24. stavak 2. točka (b) Uredbe (EU) br. 65/2011 te da je odbijanje trećeg tužbenog razloga nedostatno i neprikladno obrazloženo.

Četvrti žalbeni razlog tiče se pogrešnog tumačenja i primjene članka 296. UFEU-a, u vezi s odredbama članka 36. i 40. Provedbene Uredbe 908/2014, kao i nedostatnog, neprikladnog i kontradiktornog obrazloženja pobijane presude kada je riječ o neprihvatanju Komisijine povrede načela proporcionalnosti i dobre uprave.

Petim žalbenim razlogom ističe se da se Opći sud nije izjasnio o prigovorima Helenske Republike po pitanju Komisijine povrede načela proporcionalnosti kada je riječ o primjeni financijskog ispravka na mjere 321, 322 i 123A, kršeći članka 76. Poslovnika Općeg suda.

Kad je riječ o odbijanju razloga za poništenje ispravka primijenjenog na troškove EPFRR-a, navodi se šesti žalbeni razlog koji se tiče pogrešne primjene obveze obrazlaganja iz članka 296. UFEU-a, iskrivljavanja sažetka izvješća i nedostatnog obrazloženja.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. veljače 2020. uputio Högsta domstolen (Švedska) –
Republika Poljska protiv PL Holdings Sàrl**

(Predmet C-109/20)

(2020/C 161/52)

Jezik postupka: švedski

Sud koji je uputio zahtjev

Högsta domstolen

Stranke glavnog postupka

Žalitelj i tuženik u arbitražnom postupku: Republika Poljska

Tužitelj i druga stranka u žalbenom postupku: PL Holdings Sàrl

Prethodno pitanje

Znače li članci 267. i 344. UFEU-a, kako su protumačeni u presudi *Achmea* ⁽¹⁾, da je ništav arbitražni sporazum ako je sklopljen između države članice i ulagatelja – ako ugovor o ulaganju sadržava arbitražnu klauzulu koja je ništava jer je ugovor sklopljen između dvije države članice – [unatoč činjenici da je] država članica donijela suverenu odluku da, nakon što je ulagatelj pokrenuo arbitražni postupak, neće istaknuti prigovor nenadležnosti?

⁽¹⁾ Presuda Suda Europske unije od 6. ožujka 2018. (predmet C-284/16, *Achmea*, EU:C:2018:158)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. veljače 2020. uputio Conseil d'État (Belgija) – M. A. protiv
État belge**

(Predmet C-112/20)

(2020/C 161/53)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Conseil d'État

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: M. A.

Druga stranka u postupku: État belge

Prethodno pitanje

Treba li članak 5. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom⁽¹⁾, kojim se državama članicama nalaže da prilikom provedbe direktive uzmu u obzir najbolji interes djeteta, u vezi s člankom 13. iste direktive i člancima 24. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačiti na način da se njima zahtijeva uzimanje u obzir najboljeg interesa djeteta, građanina Unije, čak i ako je odluka o vraćanju donesena u pogledu samo jednog djetetova roditelja?

(¹) SL 2008., L 348, str. 98. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. ožujka 2020. uputio Cour d'appel de Bruxelles (Belgija) –
bpost SA protiv Autorité belge de la concurrence**

(Predmet C-117/20)

(2020/C 161/54)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour d'appel de Bruxelles

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: bpost SA

Tuženik: Autorité belge de la concurrence

Intervenijenti: Publimail SA, Europska komisija

Prethodna pitanja

1. Treba li načelo *ne bis in idem*, kako je zajamčeno člankom 50. Povelje, tumačiti na način da ono ne sprečava nadležno upravno tijelo države članice da izrekne novčanu kaznu zbog povrede europskog prava tržišnog natjecanja u situaciji kao što je ona u predmetnom slučaju u kojoj je ista pravna osoba pravomoćno oslobođena plaćanja upravne novčane kazne koju joj je, uzimajući u obzir istovjetne ili slične činjenice, izreklo nacionalno regulatorno tijelo za poštanske usluge zbog navodne povrede poštanskih propisa, a s obzirom na to da uvjet zaštićenog pravnog interesa nije ispunjen jer se predmetni slučaj odnosi na dvije različite povrede dvaju različitih propisa koji su dio dvaju odvojenih pravnih područja?
2. Treba li načelo *ne bis in idem*, kako je zajamčeno člankom 50. Povelje, tumačiti na način da ono ne sprečava nadležno upravno tijelo države članice da izrekne novčanu kaznu zbog povrede europskog prava tržišnog natjecanja u situaciji kao što je ona u predmetnom slučaju u kojoj je ista pravna osoba pravomoćno oslobođena plaćanja upravne novčane kazne koju joj je, uzimajući u obzir istovjetne ili slične činjenice, izreklo nacionalno regulatorno tijelo za poštanske usluge na temelju opravdanja ograničenja načela *ne bis in idem* činjenicom da propis iz područja tržišnog prava ima komplementaran cilj od općeg interesa, odnosno osiguravanje i očuvanje sustava bez narušavanja tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu, te ne prekoračuje ono što je prikladno i nužno za ostvarivanje legitimnog cilja navedenog propisa i/ili za zaštitu prava i slobode poduzetništva drugih subjekata na temelju članka 16. Povelje?

OPĆI SUD

Tužba podnesena 14. veljače 2020. – Fryč protiv Komisije

(Predmet T-92/20)

(2020/C 161/55)

Jezik postupka: češki

Stranke

Tužitelj: Petr Fryč (Pardubice, Češka Republika) (zastupnik: Š. Oharková, odvjetnica)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- utvrdi da su institucije Europske unije znatno povrijedile svoje obveze i tužitelju prouzrokovale štetu, jer:
 - je Europska komisija donijela Uredbu br. 800/2008 od 6. kolovoza 2008. (Uredba o općem skupnom izuzeću) u obliku kojim, među ostalim, prekoračuje ovlasti sadržane u Ugovorima, ne osigurava poštovanje ustavnih načela koja se odnose na iznimnost i opravdanost intervencije u tržišno natjecanje koja utječe na zajedničko tržište te je protupravno omogućila provedbu državne potpore u okviru programa potpore (operativni program „Poduzetništvo i inovacije”, u daljnjem tekstu: OPPI), koja je prouzrokovala štetu gospodarskoj djelatnosti tužitelja;
 - je Europska komisija odlukom od 3. prosinca 2007. usvojila operativni program suprotan Ugovorima i Povelji o temeljnim pravima, te tu odluku nije objavila;
 - Europska komisija nije pravilno postupala prilikom razmatranja pritužbe koju joj je podnio tužitelj zbog protupravnosti OPPI-ja, jer nije ni istražila okolnosti donošenja i provedbe OPPI-ja niti je valjano obrazložila odbijanje tužiteljeve pritužbe;
 - je Sud Europske unije odbio meritorno odlučivati o tužbi za poništenje Uredbe o općem skupnom izuzeću, te je tužbu odbacio kao očito neosnovanu, čime je povrijedio svoju obvezu poštovanja načela proporcionalnosti te je prekomjerno formalističkim jednostranim pristupom povrijedio tužiteljevo ustavno pravo na djeotvoran pravni lijek i pošteno suđenje;
- utvrdi da je tužena obvezna u korist tužitelja isplatiti iznos od 4 800 000 EUR na ime štete koju je prouzrokovala na gore navedeni način, u roku od tri dana od pravomoćnosti presude;
- dosudi naknadu troškova postupka u korist tužitelja.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe pet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog se temelji na tome da je tužitelju prouzročena šteta na temelju izvanugovorne odgovornosti Unije za štetu, u skladu s člankom 340. stavkom 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU).

Kao rezultat javnih potpora dodijeljenih tužiteljevim konkurentima suprotno UFEU-u, tužiteljevo je poduzeće pretrpilo štetu u području tržišnog natjecanja, koja je u početku uzrokovala smanjenje njegovog godišnjeg prometa, i smanjenje njegove godišnje dobiti u visini od više milijuna čeških kruna. Zbog državne potpore koja je trajala nekoliko godina, i s tim povezanom lošom gospodarskom situacijom društva, nadležni sud u Češkoj Republici je donio odluku o otvaranju stečaja.

U slučaju da je Uredba (EZ) br. 800/2008 (Uredba o općem skupnom izuzeću) sukladna s pravom, potpora provedena na selektivni i diskriminatorski način u okviru programa potpore OPPI je tužitelju uzrokovala posebnu i netipičnu štetu, koja potpuno premašuje granice ekonomskog rizika povezanog s trgovačkom djelatnošću tužiteljeva društva.

2. Drugi tužbeni razlog se temelji na tome da je Komisija Uredbu (EZ) br. 800/2008 od 6. kolovoza 2008. (Uredba o općem skupnom izuzeću) donijela u obliku kojim se ne osigurava poštovanje članka 107. UFEU-a.

Na temelju članka 109. UFEU-a, Vijeće je ovlašteno uredbom odrediti područja u kojima se ne primjenjuje redovni postupak, prema kojem Komisija ocjenjuje zahtjev za državnu potporu i ispituje ga s aspekta sukladnosti s člankom 107. UFEU-a. Vijeće je donijelo Uredbu br. 659/1999 i njome ovlastilo Komisiju (u skladu s člankom 108. stavkom 4. UFEU-a) da donosi uredbu u kojima određuje uvjete odobravanja državne potpore izvan standardnog sustava „*ad hoc*” odobrenja. Komisija je donijela Uredbu br. 70/2001, potom Uredbu br. 800/2008, a nakon toga Uredbu br. 651/2014 (Uredba o općem skupnom izuzeću).

Međutim, ni Vijeće ni Komisija nisu mogli svojim uredbama izaći izvan okvira članka 107. UFEU-a, jer se njihova uloga sastoji od utvrđivanja uvjeta državne potpore na takav način da države članice koje provode državnu potporu u područjima „obuhvaćenim izuzećem” ne mogu provesti državnu potporu koja bi bila suprotna načelu nenarušavanja tržišnog natjecanja, čak i ako je izuzeta od standardnog postupka pred Komisijom. Zbog toga i nadalje obvezuje nadzor Komisije nad sustavima potpore (ustanovljen i zajamčen UFEU-om), uključivo i u područjima obuhvaćenima izuzećem, zbog toga postoji i (barem teoretski) postupak za povrat nezakonitih potpora, i zbog toga se Europska unija i nadalje smatra tržišnim gospodarstvom, to jest gospodarstvom koje proizvodi proizvode i usluge koje klijenti dobrovoljno nabavljaju, a ne proizvode i usluge koje određuju političari i javna uprava.

3. Treći tužbeni razlog se temelji na tome da je Komisija odlukom od 3. prosinca 2007. usvojila operativni program (OPPI) povrijedivši Ugovore i Povelju temeljnih prava, te tu odluku nije objavila.

Komisija je jedina institucija Europske unije ovlaštena nadzirati je li državna potpora provedena u skladu s člankom 107. UFEU-a.

Kada je riječ o odobrenom operativnom programu, Komisija nije istražila je li i zašto je došlo do tržišnog nedostatka koji je preduvjet provedbe državne potpore. Usto, Komisija nije od Češke Republike zahtijevala podnošenje analize troškova i koristi (cost-benefit analysis, CBA), objektivno definiranih pokazatelja, analize utjecaja na tržišno natjecanje i drugih zahtjeva, koji su po tužiteljevom mišljenju nužni za provedbu državne potpore. Odluka Komisije je stoga bila protupravna i suprotna njezinoj misiji.

4. Četvrti tužbeni razlog se temelji na tome da je Komisija od tužitelja primila niz dopisa, među kojima i posebnu analizu o suprotnosti potpora dodijeljenih u okviru OPPI-ja s pravom Unije, da nije postupala u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 659/1999 i da nije poštovala načelo dobre uprave zajamčeno Poveljom Europske unije o temeljnim pravima. Ne poduzevši nikakve kontrolne radnje, ni tražila dostavu dodatnih dokumenata, Komisija je odbila postupati po tužiteljevoj pritužbi, navodeći da „*prima facie*” ne opaža nikakvu pogrešku u provedbi programa potpora OPPI.
5. Peti tužbeni razlog se temelji na sprečavanju od strane Suda Europske unije (SEU) pristupa pravosuđu zbog pretjeranog formalizma.

Tužitelj je Sudu EU-a podnio tužbu za poništenje triju uredbi o skupnom izuzeću zbog njihove suprotnosti s Ugovorima i Poveljom o temeljnim pravima. Sud EU je u oba stupnja odbio tužiteljevu tužbu za poništenje uredbi o skupnom izuzeću zbog očite nedopuštenosti. Razlog za odbijanje je bila povreda objektivnog dvomjesečnog roka utvrđenog u članku 263. UFEU-a. Sud EU se uopće nije bavio meritumom predmeta, već je tek formalno primijenio rok za podnošenje tužbe. Istodobno je tužitelj naveo da se nepravilno djelovanje mehanizma kontrole koju provodi Komisija otkrilo tek na temelju odgovora Komisije na pritužbu koju joj je tužitelj podnio. U tužbi Sudu EU-a tužitelj je naveo da za početak tijeka zastare roka za tužbu priznaje samo odgovor Komisije, u kojem je ona odbila detaljnije razmotriti njegovu pritužbu.

Tužba podnesena 20. veljače 2020. – Sciessent protiv Europske komisije

(Predmet T-123/20)

(2020/C 161/56)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Sciessent LLC (Beverly, Massachusetts, Sjedinjene Američke Države) (zastupnici: K. Van Maldegem i P. Sellar, odvjetnici, i V. McElwee, *Solicitor*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi Provedbenu odluku Komisije (EU) 2019/1973 od 27. studenoga 2019. o neodobravanju srebrno-bakar-zeolita kao postojeće aktivne tvari za uporabu u biocidnim proizvodima vrsta 2 i 7; ⁽¹⁾
- naloži tuženiku snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe četiri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu vladavine prava vezano za primjenu Ugovorâ i članaka 4. i 19. Uredbe (EU) br. 528/2012. ⁽²⁾
 - Tuženik, oslanjajući se na mišljenja Odbora za biocidne proizvode (BPC) o zahtjevu za odobrenje aktivne tvari srebrno-bakar-zeolit, vrsta proizvoda: 2 i 7, došao je do zaključaka da se tvar ne može odobriti jer nije dokazana dovoljna učinkovitost. Međutim, prema tužiteljevu mišljenju, ocjena učinkovitosti je provedena nezakonito upućivanjem na tretirani predmet. Navodi se da je tuženik prilikom ocjene i zaključka o učinkovitosti tvari pogrešno protumačio i primijenio mjerodavno pravo, kad je razmatrao učinkovitost srebrno-bakar-zeolita.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na nenadležnosti – povredi članka 290. UFEU-a i članaka 4. i 19. Uredbe (EU) br. 528/2012.
 - Razlog za neodobravanje srebrno-bakar-zeolita na temelju pobijanog akta je navodna nedovoljna učinkovitost obrađenog predmeta u kojem se on koristi. Međutim, tužitelj tvrdi da je tuženik zakonito mogao uzeti u obzir samo kriterije navedene u člancima 4. i 19. Uredbe (EU) br. 528/2012. Ti kriteriji ne uključuju učinkovitost tretiranog predmeta čija se ocjena inače prepušta drugom, naknadnom stadiju odobravanja biocidnog proizvoda na razini države članice. U kontekstu činjenice da je tužitelj proveo upravo tu ocjenu da bi opravdao neodobrenje srebrno-bakar-zeolita, što znači da je tuženik uvelike prekoračio ovlasti koje su mu delegirane Uredbom (EU) br. 528/2012, tuženik je prekršio članak 290. Ugovorâ i članke 4. i 19. te uredbe.

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi vladavine prava vezano za primjenu Ugovorâ – načelo nediskriminacije.
- Tužiteljeva tvar je tretirana drukčije od drugih tvari korištenih za isti proizvod – vrste 2 i 7, a da pritom tuženik nije objektivno opravdao zašto se srebro-bakar-zeolit treba tretirati drugačije od tih tvari koje su sve predmet istih pravila o ocjeni prema Uredbi (EU) br. 528/2012 (i Direktive 98/8/EZ^(?)) za iste vrste proizvoda.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi vladavine prava vezano za primjenu Ugovorâ – načelo pravne sigurnosti.
- Tuženik je uputio dopis predsjedniku BPC-a kojim se pojašnjavalo kako se treba protumačiti i primijeniti pravo o ocjeni učinkovitosti i tretiranim predmetima prema Uredbi (EU) br. 528/2012. Tužitelj se oslonio na sadržaj tog dopisa, koji je potvrdio jasnoću prava, i imao je legitimna očekivanja vezano za odobrenje tvari. Slijedom toga, pobijani je akt povrijedio načela legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti.

⁽¹⁾ SL 2019., L 307, str. 58.

⁽²⁾ Uredba (EU) br. 528/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o stavljanju na raspolaganje na tržištu i uporabi biocidnih proizvoda (SL 2012., L 167, str. 1.) (SL posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 49., str. 181. i ispravak SL 2015., L 297, str. 10.)

⁽³⁾ Direktiva 98/8/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 1998. o stavljanju biocidnih pripravaka na tržište (SL 1998., L 123, str. 1.) (SL posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 1., str. 30.)

Tužba podnesena 27. veljače 2020. – IR protiv Komisije

(Predmet T-131/20)

(2020/C 161/57)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: IR (zastupnici: S. Pappas i A. Pappas, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi odluku Glavne uprave za zapošljavanje, socijalna pitanja i uključenost sadržanu u poruci elektroničke pošte od 2. srpnja 2019. nadležnog poslovnog dopisnika za ljudske resurse kojim je odbijen zahtjev Europskog centra za razvoj strukovnog osposobljavanja (Cedefop) za treću obnovu upućivanja tužitelja;
- poništi odluku tijela za imenovanje od 23. siječnja 2020. kojom se odbija tužiteljeva pritužba podnesena na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju;
- naloži tuženiku snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe četiri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nepravilnosti u predsudskom postupku tijekom kojeg tijelo za imenovanje nije na odgovarajući način ispitalo pobijanu odluku od 2. srpnja 2019.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na bitnoj povredi postupka iz članka 38. Pravilnika o osoblju.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi općeg načela dužne pažnje, kao dijela prava na dobru upravu u pogledu neuzimanja u obzir svih činjeničnih elemenata predmeta i nedostatka u obrazloženju.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava na zaštitu obitelji sadržanog u članku 33. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

Tužba podnesena 28. veljače 2020. – NEC Oncoimmunity protiv EASME

(Predmet T-132/20)

(2020/C 161/58)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: NEC Oncoimmunity A/S (Oslo, Norveška) (zastupnici: T. Nordby, R. Bråthen i O. Brouwer, odvjetnici)

Tuženik: Izvršna agencija za mala i srednja poduzeća (EASME)

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- kao prvo, u skladu s člankom 263. UFEU-a:
 - poništi pobijanu odluku (odluku od 16. prosinca 2019. kojom se okončava tužiteljevo sudjelovanje u postupku H2020/EIC/SMEInst-2018-2020-2 u vezi s projektom MEDIVAC(850078));
 - naloži tuženiku snošenje tužiteljevih troškova, kao i troškova intervenijenata.
- podredno, u skladu s člankom 272. UFEU-a:
 - utvrdi da se pobijanom odlukom krše tuženikove ugovorne obveze;
 - naloži tuženiku snošenje tužiteljevih troškova, kao i troškova intervenijenata.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga vezano za glavni zahtjev u skladu s člankom 263. UFEU-a i jedan tužbeni razlog vezano za podredni zahtjev u skladu s člankom 272. UFEU-a..

1. Prvi tužbeni razlog, u skladu s člankom 263. UFEU-a, koji se temelji na tome da je tuženik počinio pogrešku koja se tiče prava i pogrešno primijenio mjerila prihvatljivosti za dodjelu sredstava u okviru instrumenta za MSP utvrđena u Uredbi br. 1290/2013. (1)
2. Drugi tužbeni razlog u skladu s člankom 263. UFEU-a, koji se temelji na tome da je tuženik počinio pogrešku koja se tiče prava jer se pobijanom odlukom krši načelo jednakog postupanja.
3. Treći tužbeni razlog u skladu s člankom 263. UFEU-a, koji se temelji na tome da se pobijanom odlukom krše načela pravne sigurnosti i legitimnih očekivanja.

4. Jedini tužbeni razlog u skladu s člankom 272. UFEU-a, koji se temelji na tome da je posljedica pobijane odluke, među ostalim zbog utvrđene pogreške u tumačenju primjenjivog prava i diskriminatorne prakse, pogrešno tumačenje i povreda ugovornih obveza u odnosu na tužitelja.

(¹) Uredba (EU) br. 1290/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013. o utvrđivanju pravila za sudjelovanje u Okvirnom programu za istraživanja i inovacije Obzor 2020. (2014. – 2020.) i širenje njegovih rezultata te stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1906/2006 (SL 2013., L 347, str. 81.)

Tužba podnesena 27. veljače 2020. – Huhtamaki protiv Europske komisije

(Predmet T-134/20)

(2020/C 161/59)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Huhtamaki Sàrl (Senningerberg, Luksemburg) (zastupnici: M. Struys i F. Pili, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi odluku Europske komisije od 18. prosinca 2019. donesenu na temelju članka 4. Pravila za provedbu Uredbe (EZ) br. 1049/2001 (¹) kojom se odbija tužiteljev ponovni zahtjev za pristup dokumentima prema toj uredbi od 13. studenoga 2019.;
- naloži Europskoj komisiji da tužitelju omogući pristup javnim verzijama dokumenta u kojem se navode adresati poreznih odluka koje je Luksemburg podnio 22. prosinca 2014. u odgovoru na Komisijin dopis od 19. lipnja 2013., a koji se navodi u stavku 4. Odluke Komisije od 7. ožujka 2019. o pokretanju službene istrage o državnoj potpori u predmetu Državna potpora SA.50400 (2019/NN-2) – Luksemburg – Moguća državna potpora, te porezne odluke koje je donijela luksemburška porezna uprava na koje se Europska komisija poziva u stavcima 4. i 7. navedene odluke Komisije od 7. ožujka 2019.;
- naloži Komisiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava kad je smatrala da se u odnosu na podnositeljev zahtjev za pristup navedenim dokumentima može primijeniti opća pretpostavka o neotkrivanju.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da bi, pod pretpostavkom da je pretpostavka o neotkrivanju primjenjiva u ovom predmetu (*quod non*), nepostojanje nikakve štete za interese koji se štite člankom 4. stavkom 2., prvom i trećom alinejom Uredbe 1049/2001, isključilo primjenu te pretpostavke (prvi dio drugog tužbenog razloga). Usto, tužitelj tvrdi da bi primjena ove pretpostavke u svakom slučaju bila oborena, zbog važnih razloga prevladavajućeg javnog interesa koji opravdavaju otkrivanje zatraženih dokumenata (drugi dio drugog tužbenog razloga).

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija povrijedila obvezu obrazlaganja utvrđenu u članku 296. UFEU-a i tužiteljevo pravo na dobru upravu iz članka 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

(¹) Uredba (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.)

Tužba podnesena 28. veljače 2020. – Vulkano Research and Development protiv EUIPO-a – Ega (EGA Master)

(Predmet T-135/20)

(2020/C 161/60)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Vulkano Research and Development, SL (Vitoria-Gasteiz, Španjolska) (zastupnica: V. Wellens i C. Schellekens, odvjetnici)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: Ega sp. z o.o. sp.k. (Starogard Gdański, Poljska)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Nositelj spornog žiga: tužitelj

Predmetni sporni žig: verbalni žig Europske unije „EGA Master”– žig Europske unije br. 5 835 558

Postupak pred EUIPO-om: postupak proglašavanja žiga ništavim

Pobijana odluka: odluka prvog žalbenog vijeća EUIPO-a od 13. prosinca 2019. u predmetu R 1038/2018-1

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku, osim utvrđenja da sporni žig Europske unije treba ostati na snazi za proizvode „obični metali i njihove legure” iz razreda 6;
- naloži EUIPO-u snošenje troškova.

Tužbeni razlozi

- povreda članka 8. stavka 4. u vezi s člankom 60. stavkom 1. točkom (c) Uredbe br. 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća;
 - očiti nedostatak obrazloženja pobijane odluke.
-

Tužba podnesena 2. ožujka 2020. – Ardex protiv EUIPO-a – Chen (ArtiX PAINTS)**(Predmet T-136/20)**

(2020/C 161/61)

*Jezik na kojem je tužba podnesena: njemački***Stranke***Tužitelj:* Ardex GmbH (Witten, Njemačka) (zastupnik: C. Becker, odvjetnik)*Tuženik:* Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)*Druga stranka pred žalbenim vijećem:* Lian Chen (Seseña Nuevo, Španjolska)**Podaci o postupku pred EUIPO-om***Podnositelj prijave spornog žiga:* druga stranka pred žalbenim vijećem*Predmetni sporni žig:* prijava figurativnog žiga Europske unije ArtiX PAINTS – prijava za registraciju br. 16 825 614*Postupak pred EUIPO-om:* postupak povodom prigovora*Pobijana odluka:* odluka drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 18. studenoga 2019. predmetu R 2503/2018-2**Tužbeni zahtjevi***Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:*

- poništi pobijanu odluku;
- naloži EUIPO-u i drugoj stranci u postupku snošenje troškova.

Tužbeni razlozi

- povreda postupovnih odredbi iz članka 24. Provedbene uredbe Komisije (EU) 2018/626;
- povreda postupovnih odredbi iz članka 7. stavka 1. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/625;
- povreda načela prava na saslušanje;
- povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća.

Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije**(Predmet T-139/20)**

(2020/C 161/62)

*Jezik postupka: engleski***Stranke***Tužitelj:* Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgija) (zastupnici: Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn, odvjetnici)*Tuženik:* Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi sljedeće dijelove pobijanog akta: i. članak 1. točku (b) i članak 2. točku (b) Priloga VI. u dijelu u kojem određuju da se te „vrijednosti smatraju deklariranim vrijednostima za potrebe postupka provjere iz Priloga IX.”; ii. stavak 2. podstavak 2. točku (a) Priloga IX. u dijelu u kojem se navodi da „deklarirane vrijednosti” odgovaraju „vrijednostima navedenima u tehničkoj dokumentaciji”; i iii. stavak 2. točku (b) Priloga IX.;
- poništi tablicu 9. Priloga IX. u kojoj se navode „Dopuštena odstupanja pri provjeri” u dijelu u kojem sadržava parametre koji su uključeni u Prilog VI. i nisu navedeni u Prilogu V., odnosno: „EW, full, EW,½, EW,¼, EWD, full, EWD,½’ and ‘WW, full, WW,½ WW, ¼, WWD, full, WWD,½”; i
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Svojom tužbom tužitelj traži poništenje Delegirane uredbe Komisije (EU) 2019/2014 ⁽¹⁾.

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, kojim se tvrdi da osporeni akt krši članke 3., 12. i 16. Okvirne uredbe ⁽²⁾, te da je Komisija djelovala *ultra vires* uvođenjem nedosljednih zahtjeva u pogledu tehničke dokumentacije koju dobavljači trebaju unijeti u bazu podataka i u pogledu postupka provjere koji su tijela za nadzor tržišta ovlaštena provesti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da osporeni akt krši načelo pravne sigurnosti i jednakog postupanja jer ne uspostavlja jasan i nedvosmislen regulatorni okvir zbog čega dobavljači ne mogu odrediti svoje dužnosti u odnosu na podatke koje trebaju dostaviti u tehničkoj dokumentaciji; te primjenjiv postupak provjere za procjenu točnosti podataka.

⁽¹⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/2014 od 11. ožujka 2019. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu označivanja energetske učinkovitosti kućanskih perilica rublja i kućanskih perilica-sušilica rublja te o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 1061/2010 i Direktive Komisije 96/60/EZ (SL 2019., L 315, str. 29.)

⁽²⁾ Uredba (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2017. o utvrđivanju okvira za označivanje energetske učinkovitosti i o stavljanju izvan snage Direktive 2010/30/EU (SL 2017., L 198, str. 1.)

Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije

(Predmet T-140/20)

(2020/C 161/63)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgija) (zastupnici: Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi sljedeće dijelove pobijanog akta: i. članak 1. stavak 42. Priloga I. u kojem se iznosi definicija „deklarirane vrijednosti”, ii. stavak 2. podstavak 2. točku (a) Priloga IX. u dijelu u kojem se navodi da „deklarirane vrijednosti” odgovaraju „vrijednostima navedenima u tehničkoj dokumentaciji”; i iii. stavak 2. podstavak 2. točku (b) Priloga IX.;

- poništi tablicu 9. Priloga IX. u kojoj se navode „Dopuštena odstupanja pri provjeri” u dijelu u kojem sadržava parametre koji su uključeni u Prilog VI. i nisu navedeni u Prilogu V., odnosno „Ukupna učinkovitost napajanja iz električne mreže η_{TM} ”, „Faktor održavanja svjetlosnog toka (za FL i HID)”, „Faktor preživljavanja (za FL i HID)” i „Čistoća pobuđivanja”;
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Svojom tužbom tužitelj traži poništenje Delegirane uredbe Komisije (EU) 2019/2015 ⁽¹⁾.

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, kojim se tvrdi da osporeni akt krši članke 3., 12. i 16. Okvirne uredbe ⁽²⁾, te da je Komisija djelovala *ultra vires* uvođenjem nedosljednih zahtjeva u pogledu tehničke dokumentacije koju dobavljači trebaju unijeti u bazu podataka i u pogledu postupka provjere koji su tijela za nadzor tržišta ovlaštena provesti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da osporeni akt krši načelo pravne sigurnosti i jednakog postupanja jer ne uspostavlja jasan i nedvosmislen regulatorni okvir zbog čega dobavljači ne mogu odrediti svoje dužnosti u odnosu na podatke koje trebaju dostaviti u tehničkoj dokumentaciji; te primjenjiv postupak provjere za procjenu točnosti podataka.

⁽¹⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/2015 od 11. ožujka 2019. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu označivanja energetske učinkovitosti izvora svjetlosti te o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 874/2012 (SL 2019., L 315, str. 68.)

⁽²⁾ Uredba (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2017. o utvrđivanju okvira za označivanje energetske učinkovitosti i o stavljanju izvan snage Direktive 2010/30/EU (SL 2017., L 198, str. 1.)

Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije

(Predmet T-141/20)

(2020/C 161/64)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgija) (zastupnici: Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi sljedeće dijelove pobijanog akta: i. stavak 3. podstavak 2. točku (a) Priloga IX. u dijelu u kojem se navodi da „deklarirane vrijednosti” odgovaraju „vrijednostima navedenima u tehničkoj dokumentaciji”; i iii. stavak 3. podstavak 2. točku (b) Priloga IX.;
- poništi tablicu 8. Priloga IX. u kojoj se navode „Dopuštena odstupanja pri provjeri za izmjerene parametre” u dijelu u kojem sadržava parametre koji su uključeni u Prilog VI. i nisu navedeni u Prilogu V., odnosno: „E16, E32” i „Eaux”;
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Svojom tužbom tužitelj traži poništenje Delegirane uredbe Komisije (EU) 2019/2016 ⁽¹⁾.

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, kojim se tvrdi da osporeni akt krši članke 3., 12. i 16. Okvirne uredbe ⁽²⁾, te da je Komisija djelovala *ultra vires* uvođenjem nedosljednih zahtjeva u pogledu tehničke dokumentacije koju dobavljači trebaju unijeti u bazu podataka i u pogledu postupka provjere koji su tijela za nadzor tržišta ovlaštena provesti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da osporeni akt krši načelo pravne sigurnosti i jednakog postupanja jer ne uspostavlja jasan i nedvosmislen regulatorni okvir zbog čega dobavljači ne mogu odrediti svoje dužnosti u odnosu na podatke koje trebaju dostaviti u tehničkoj dokumentaciji; te primjenjiv postupak provjere za procjenu točnosti podataka.

⁽¹⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/2016 od 11. ožujka 2019. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu označavanja energetske učinkovitosti rashladnih uređaja te o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 1060/2010 (SL 2019., L 315, str. 102.)

⁽²⁾ Uredba (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2017. o utvrđivanju okvira za označavanje energetske učinkovitosti i o stavljanju izvan snage Direktive 2010/30/EU (SL 2017., L 198, str. 1.)

Tužba podnesena 26. veljače 2020. – Applia protiv Komisije

(Predmet T-142/20)

(2020/C 161/65)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgija) (zastupnici: Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi sljedeće dijelove osporenog akta: i. članak 1. točku (b) Priloga VI. u dijelu u kojem se u njemu navodi da se te „vrijednosti smatraju deklariranim vrijednostima za potrebe postupka provjere u Prilogu IX.”; ii. stavak 3. podstavak 2. točku (a) Priloga IX. u dijelu u kojem se navodi da „deklarirane vrijednosti” odgovaraju „vrijednostima navedenima u tehničkoj dokumentaciji”; i iii. stavak 3. podstavak 2. točku (b) Priloga IX.;
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Svojom tužbom tužitelj traži poništenje Delegirane uredbe Komisije (EU) 2019/2017 ⁽¹⁾.

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, kojim se tvrdi da pobijani akt krši članke 3., 12. i 16. Okvirne uredbe ⁽²⁾, te da je Komisija djelovala *ultra vires* uvođenjem nedosljednih zahtjeva u pogledu tehničke dokumentacije koju dobavljači trebaju unijeti u bazu podataka i u pogledu postupka provjere koji su tijela za nadzor tržišta ovlaštena provesti.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da osporeni akt krši načelo pravne sigurnosti i jednakog postupanja jer ne uspostavlja jasan i nedvosmislen regulatorni okvir zbog čega dobavljači ne mogu odrediti svoje dužnosti u odnosu na podatke koje trebaju dostaviti u tehničkoj dokumentaciji; te primjenjiv postupak provjere za procjenu točnosti podataka.

- (¹) Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/2017 od 11. ožujka 2019. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu označavanja energetske učinkovitosti kućanskih perilica posuda te o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 1059/2010 (SL 2019., L 315, str. 134.).
- (²) Uredba (EU) 2017/1369 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2017. o utvrđivanju okvira za označavanje energetske učinkovitosti i o stavljanju izvan snage Direktive 2010/30/EU (SL 2017., L 198, str. 1.)

Tužba podnesena 5. ožujka 2020. – Guangxi Xin Fu Yuan protiv Europske komisije

(Predmet T-144/20)

(2020/C 161/66)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Guangxi Xin Fu Yuan Co. Ltd (Bobai, Kina) (zastupnici: J. Cornelis i T. Zuber, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi Provedbenu Uredbu Komisije (EU) 2019/2131 od 28. studenoga 2019. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) 2019/1198 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz keramičkih stolnih i kuhinjskih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine nakon revizije zbog predstojećeg isteka mjera na temelju članka 11. stavka 2. Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća;
- naloži Europskoj komisiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila članak 13. stavak 3. u vezi s člankom 5. stavcima 10. i 11. Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije („u daljnjem tekstu: Osnovna uredba”), zajedno s člancima 6.1, 6.2 i 12.1 Antidampinškog sporazuma WTO-a, načelo nediskriminacije i načelo zaštite legitimnih očekivanja ne uključivši tužitelja na iscrpni popis izvoznika u uredbi o pokretanju istrage protiv izbjegavanja i slijedom toga proširivši opseg istrage da bi se obuhvatilo i tužitelja.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija nije imala pravni temelj za uključivanje tužitelja u pobijanu uredbu, jer članak 13. stavak 3. Osnovne uredbe ne obuhvaća određivanje mjera protiv izbjegavanja koje se temelje samo na opasnosti od izbjegavanja i, štoviše, zahtijeva prethodnu registraciju svih uvoza. Usto, obrazloženje koje je Komisija pružila logički je pogrešno, nepotkrijepljeno i zanemaruje ključne dokaze te prema tome predstavlja očitu pogrešku u ocjeni.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija povrijedila tužiteljeva prava obrana te prekršila načelo nediskriminacije kad je svoju konačnu odluku utemeljila na dva nova činjenična dokaza na koja se tužitelj nije imao priliku osvrnuti tijekom revizijske istrage.

ISSN 1977-1088 (elektroničko izdanje)
ISSN 1977-060X (tiskano izdanje)

Ured za publikacije
Europske unije
L-2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

HR